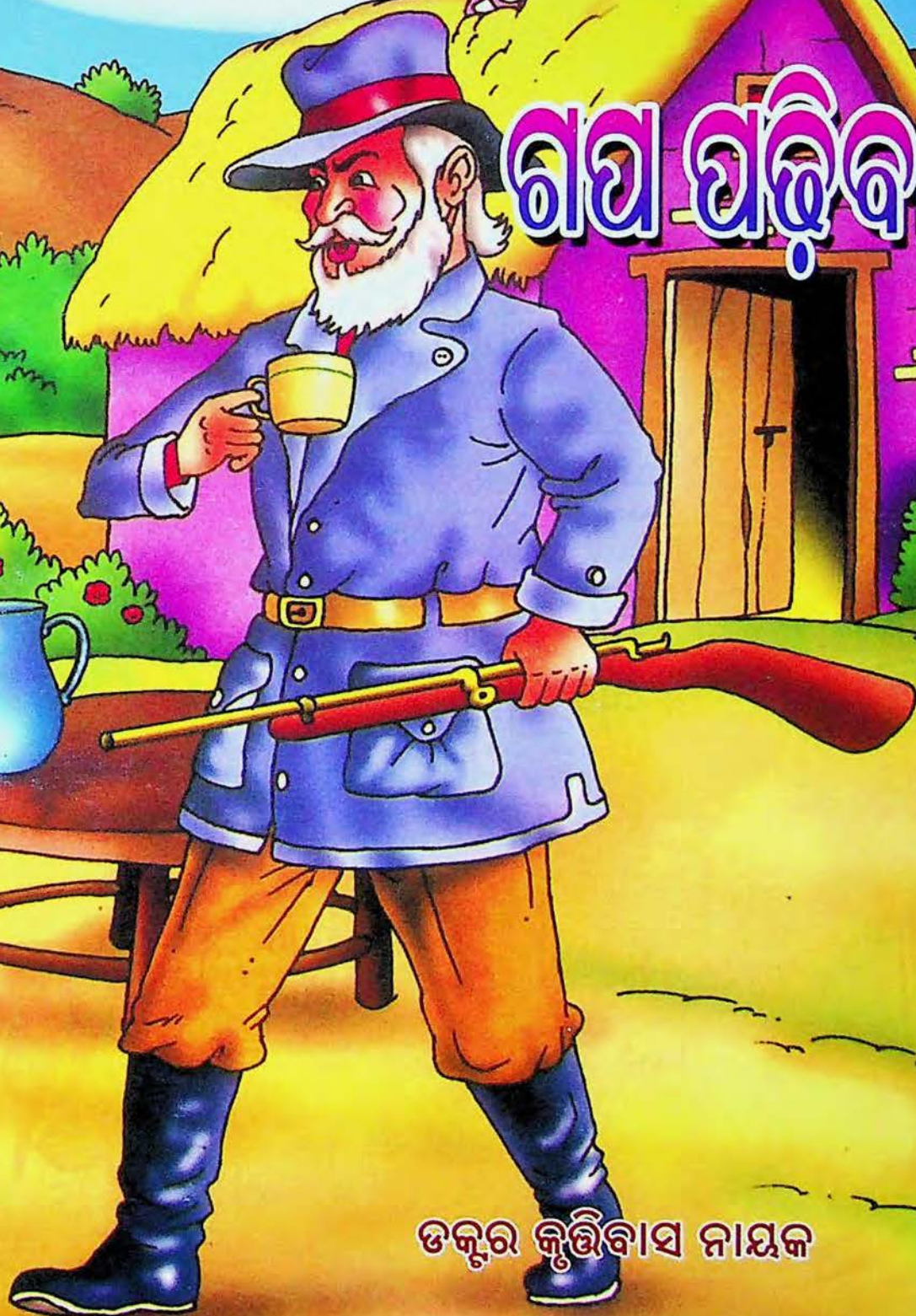

ଆସ ଆମେ

ଗପ ଘଡ଼ିବା

ଡକ୍ଟର କୁଞ୍ଜିବାସ ନାୟକ

ଆସ ଆମେ ଗପ ପଢ଼ିବା

(ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷରୁ ନବବର୍ଷର ପିଲାଙ୍କ ପାଇଁ ଗପ)

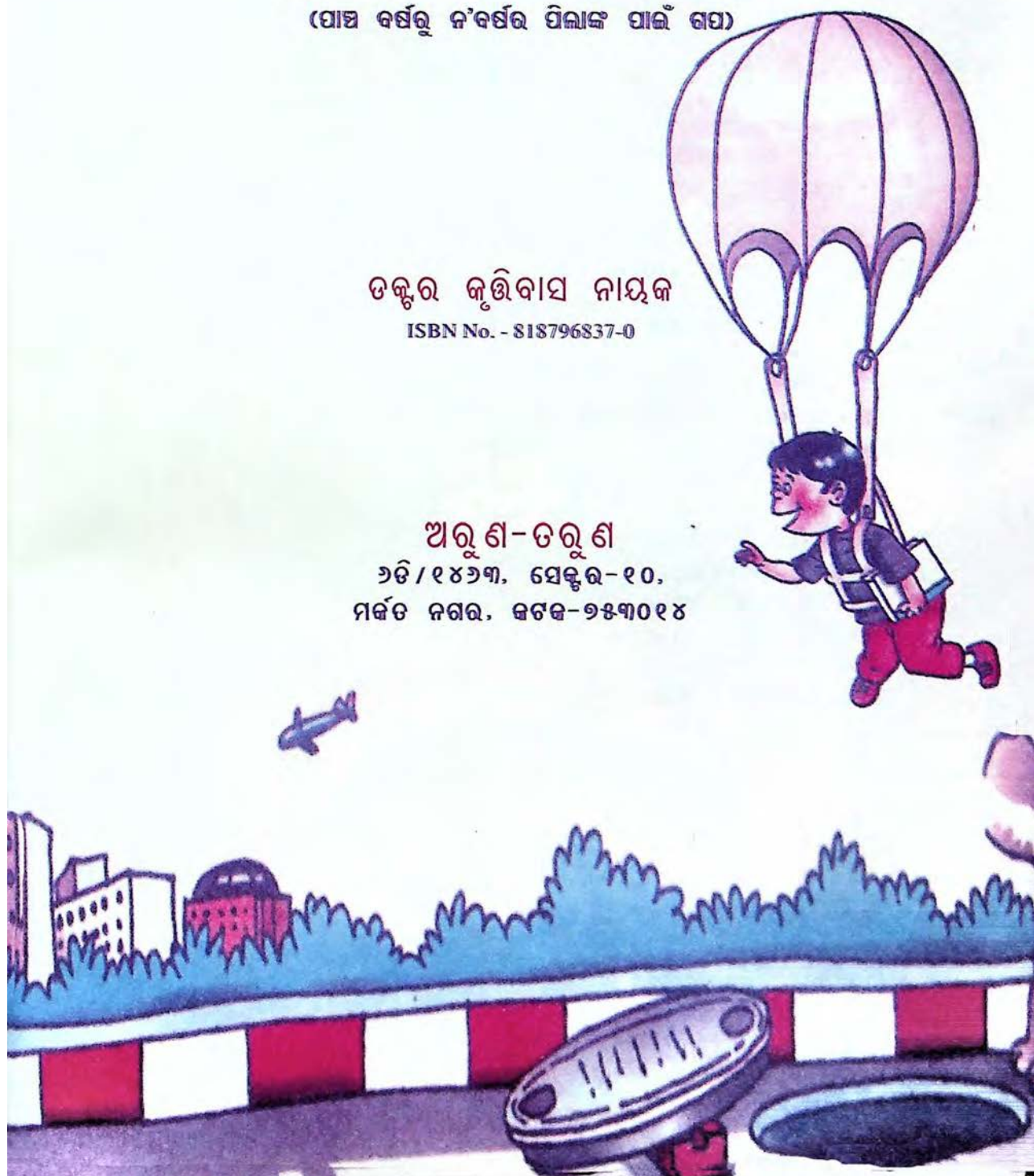
ଡକ୍ଟର ଜୁଞ୍ଜିବାସ ନାୟକ

ISBN No. - 818796837-0

ଅରୁଣ-ତରୁଣ

୨୫/୧୪୬୩, ସେକ୍ଟର-୧୦,

ମର୍ଦ୍ଦତ ନଗର, କଟକ-୭୫୩୦୧୪

ଆସ ଆମେ ଗପ ପଢ଼ିବା

(ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷରୁ ନ'ବର୍ଷର ପିଲାଙ୍କ ପାଇଁ ଗପ)

ଲେଖକ : ଡକ୍ଟର କୃତ୍ତିବାସ ନାୟକ
ଆକାଶବାଣୀ- କଟକ-୧
ଫୋନ୍- ୯୯୩୭୭୪୩୫୦୮

ଚିତ୍ର : ମନୋଜ କୁମାର ଦାସ

ପ୍ରକାଶକ : ଅରୁଣ-ତରୁଣ
୬୫/୧୪୬୩, ସେକ୍ଟର-୧୦,
ମାର୍କେଟ ନଗର, କଟକ-୭୫୩୦୧୪

ପ୍ରକାଶ

କାଳ : ରଥଯାତ୍ରା-୨୦୧୦

ମୁଦ୍ରଣ : ଜଗନ୍ନାଥ ପ୍ରେସ୍‌ସ୍, କଟକ-୨

ମୂଲ୍ୟ : ୫୦ ଟଙ୍କା

ASA AAME GAPA PADHIBA

(Stories for Children between 5 to 9)

Author : Dr. Kruttibas Nayak

All India Radio, Cuttack-1

1st Edition : Ratha Yatra - 2010

Publisher : Arun - Tarun

6D/1463,

Sector-10,

Markat Nagar,

Cuttack-14

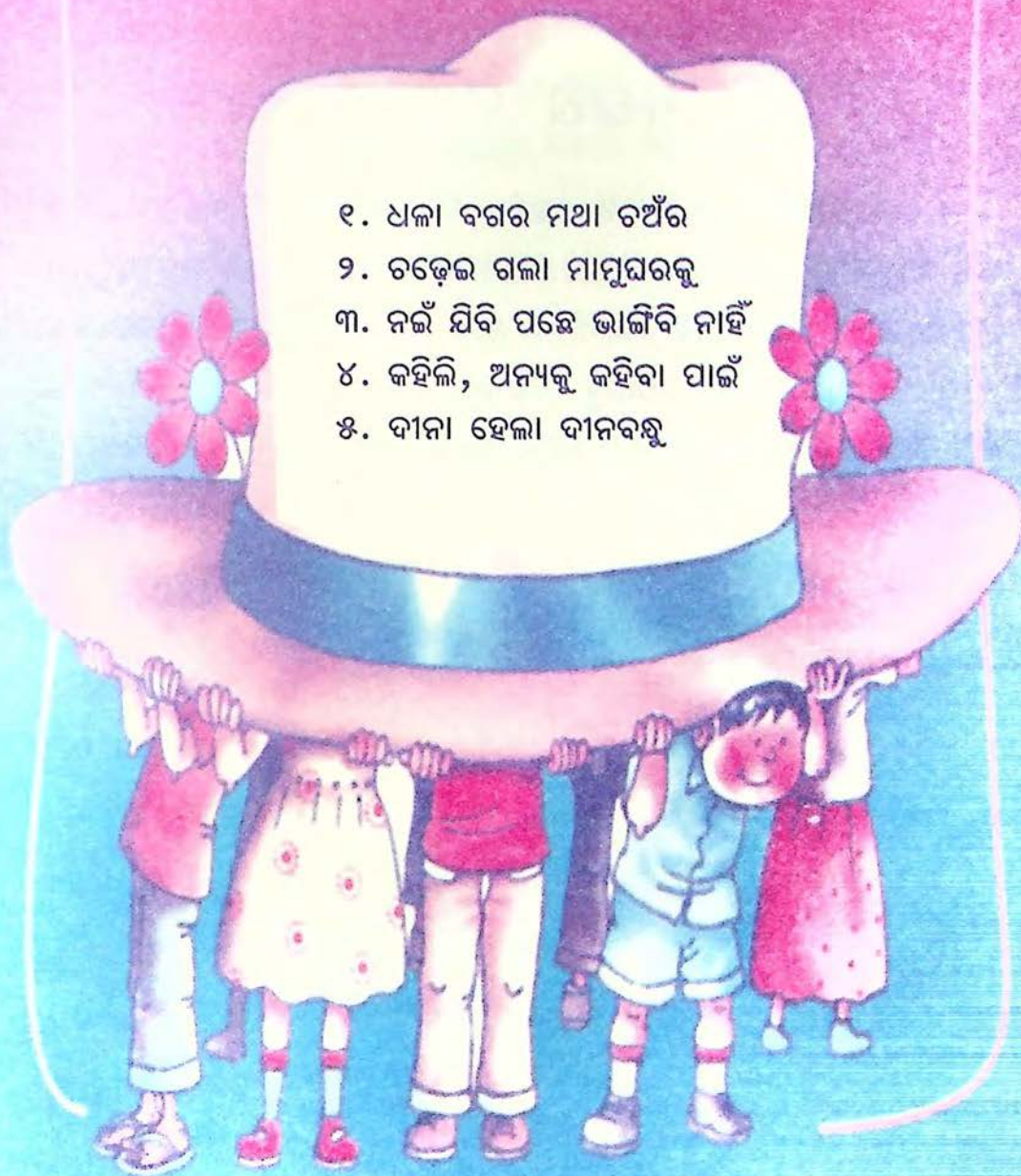
Price : Rs.50/-

ଆସ ଆମେ ଗପ ପଢ଼ିବା

ଏଥିରେ ଅଛି

୧. ଧଳା ବଗର ମଥା ଚଅଁର
୨. ଚଢ଼େଇ ଗଲା ମାମୁଘରକୁ
୩. ନଇଁ ଯିବି ପଛେ ଭାଙ୍ଗିବି ନାହିଁ
୪. କହିଲି, ଅନ୍ୟକୁ କହିବା ପାଇଁ
୫. ଦୀନା ହେଲା ଦୀନବନ୍ଧୁ

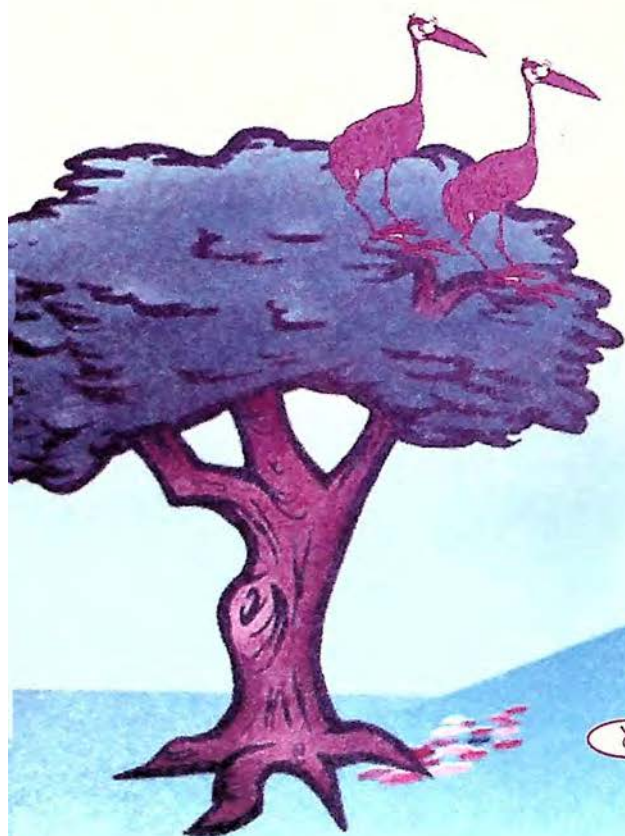

ଧଳା ବଗର ମଥା ଚଅଁର

ନଈ କୂଳରେ ଝଙ୍କାଳିଆ ବରଗଛଟିଏ ଥାଏ । ସେହି ଗଛ ତଳରେ କାଢ଼ିବଗ
ଆଉ ବଗୁଲୀ ଦୁହେଁ ବସା ବାନ୍ଧି ରହିଥାନ୍ତି । ଦେଖିବାକୁ ସେମାନେ ବଡ଼ ଅସୁନ୍ଦର ।
ମାଟିଆ ରଙ୍ଗର ପର ଗୁଡ଼ାକ ଛିଣ୍ଡା ଛିଣ୍ଡା । ବେକ ତାଙ୍କର ବହୁତ ସରୁ । ବଙ୍କା ବଙ୍କା
ଗୋଡ଼ । ତେଣା ବଡ଼ ବଡ଼ ନଧିବାରୁ ବେଶି ଦୂର ଉଡ଼ି ଯାଇ ପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ଦିନଯାକ
ନଈ ପାଖରେ ଥିବା ଖାଲ ଜାଗାରୁ ଛୋଟ ଛୋଟ ମାଛ, କଙ୍କଡ଼ା ଆଉ ଗେଣ୍ଡା ଧରି

ଖାଆନ୍ତି । ନଈରୁ ମିଠା ପାଣି ପିଅନ୍ତି ।
ସଞ୍ଜହେଲେ ଖୁସିରେ ନିଜ ବସାକୁ ଫେରି
ଆସନ୍ତି ।

ଦିନେ ସେମାନେ ଦେଖିଲେ,
ତେଜା ଗୋଡ଼ିଆ ବଗ-ବଗୁଲୀ ଦୁହେଁ
ଆସି ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଓହ୍ଲେଇଲେ ।

ତାଙ୍କର ଲମ୍ବା ଲମ୍ବା ବେକ ଆଉ ଧୋବ ଫର ଫର ଧଳା ପରକୁ ଦେଖି କାଢ଼ିବଗ ଦୁଇଟି ଡରିଗଲେ । କାଳେ ସେମାନେ ତାଙ୍କୁ କାମୁଡ଼ି ପକେଇବେ ଭାବି, ଭୟରେ ସେ ଦୁଇ ଜଣ ନିଜ ଜାଗାରୁ ଉଡ଼ିଯାଇ ଆଉ ଗୋଟାଏ ଜାଗାରେ ବସିଲେ ।

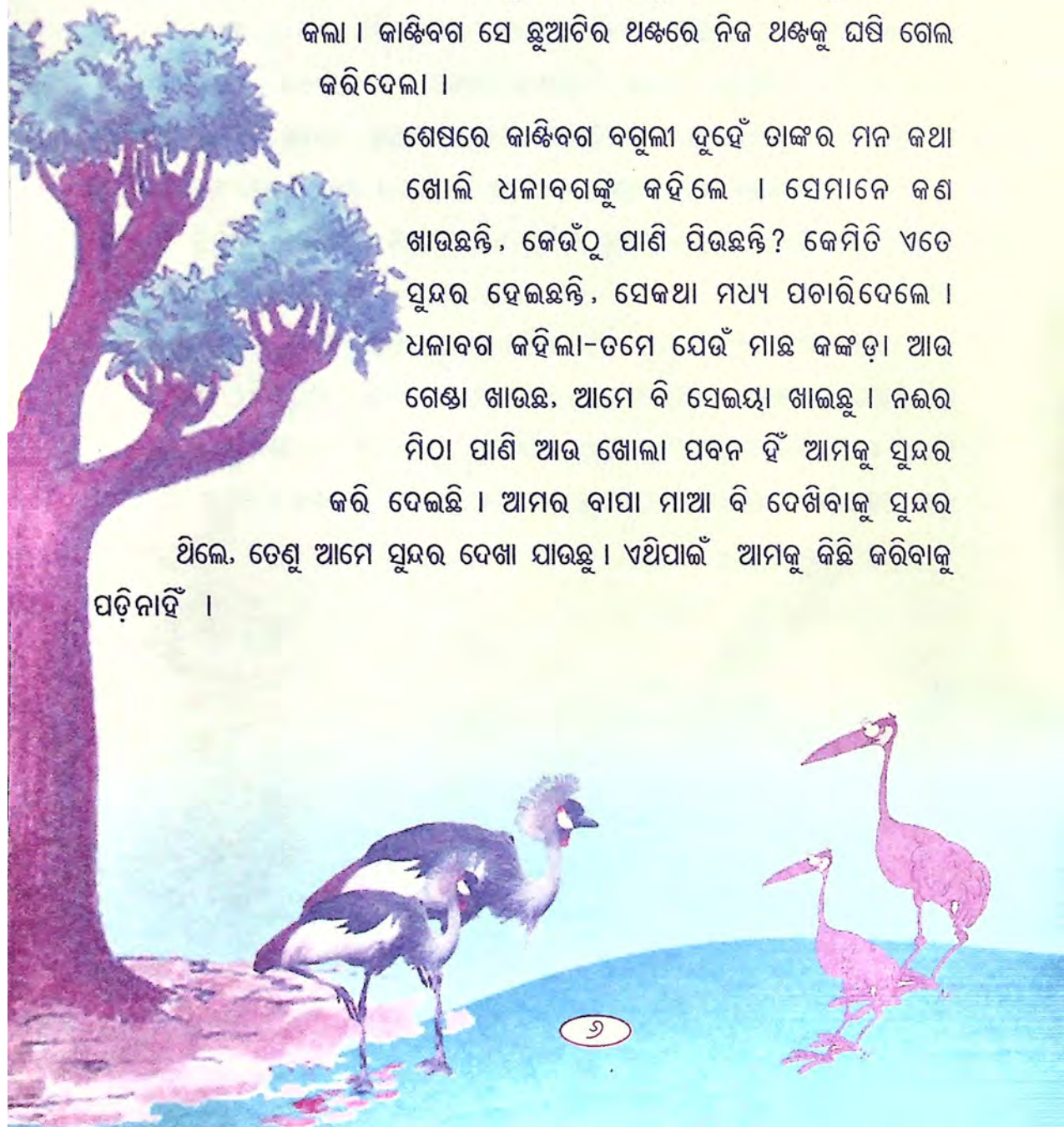
ଧଳାବଗର ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ଗୋଟାଏ ଚର୍ଅର ଲାଗିଥିବା ଦେଖି କାଢ଼ିବଗ ଦୁଇଜଣ ପରସ୍ପରର ମୁଣ୍ଡକୁ ଚାହିଁଲେ । ସେମାନେ ଏମିତି ବଗ ତ ଆଗରୁ କେବେ ଦେଖି ନଥିଲେ । ତେଣୁ ଧଳାବଗ ବିଷୟରେ କେତେ କଣ ଭାବିଲେ । ସେମାନେ ଯଦି ତାଙ୍କରି ଭଳି ଧୋବ ଫର ଫର ସୁନ୍ଦର ଦେଖା ଯାଆନ୍ତେ, କେତେ ବଢ଼ିଆ ହୁଅନ୍ତା । ତାଙ୍କୁ ଅନ୍ୟ କାଢ଼ିବଗମାନେ ଦେଖି ଇର୍ଷାରେ ଜଳନ୍ତେ । ତାଙ୍କର ସୁନ୍ଦର ଚେହେରା ଦେଖି ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷୀମାନେ ବି ତାଙ୍କୁ ଡରି ମରି ରହନ୍ତେ । ତାଙ୍କର ଖାତିରି ବି ବଢ଼ି ଯାଆନ୍ତା ।

ଏଇମିତି ଭାବୁ ଭାବୁ ଦେଖିଲେ, ଧଳା ବଗ ବଗୁଲୀ ଦୁହେଁ ଗୀତ ଗାଇ ଗାଇ ଆକାଶରେ ଉଡ଼ିଗଲେ । ଏମାନେ କଣ ଖାଉଛନ୍ତି ? କେଉଁଠି ରହୁଛନ୍ତି, ଏତେ ସୁନ୍ଦର ଦେଖା ଯାଉଛନ୍ତି କେମିତି ? ସେକଥା ଜାଣିବାକୁ କାଢ଼ିବଗ ବଗୁଲୀ ଦୁହିଁଙ୍କର ଭାରି ଇଚ୍ଛା ହେଉଥିଲା । ସେମାନେ ଧଳାବଗ ପଛେ ପଛେ ଉଡ଼ି ଚାଲିଲେ । ବହୁତ ବାଟଯିବା

ପରେ ସେମାନେ ଧଳାବଗ ରହୁଥିବା ଗଛ ତାଳରେ ଓହ୍ଲେଇ ବସିଲେ । ଧଳାବଗ ବଗୁଲୀ ଦୁହେଁ ତାଙ୍କୁ ଚିହ୍ନିଲେ । ଅତିଥି କରି ନିଜ ବସାକୁ ଡାକି ନେଇ ପୋଖରୀ ମାଛ ଖାଇବାକୁ ଦେଲେ । ନିଜର ସଫା ସୁତୁରା ବସା ବୁଲେଇ ଦେଖେଇଲେ । ବସାରେ ଥିବା ତାଙ୍କର କୁନି ରୋଗା ଛୁଆଟି ସେମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କାର କଲା । କାଞ୍ଚିବଗ ସେ ଛୁଆଟିର ଅଙ୍ଗରେ ନିଜ ଅଙ୍ଗକୁ ଘଷି ଗେଲେ କରିଦେଲା ।

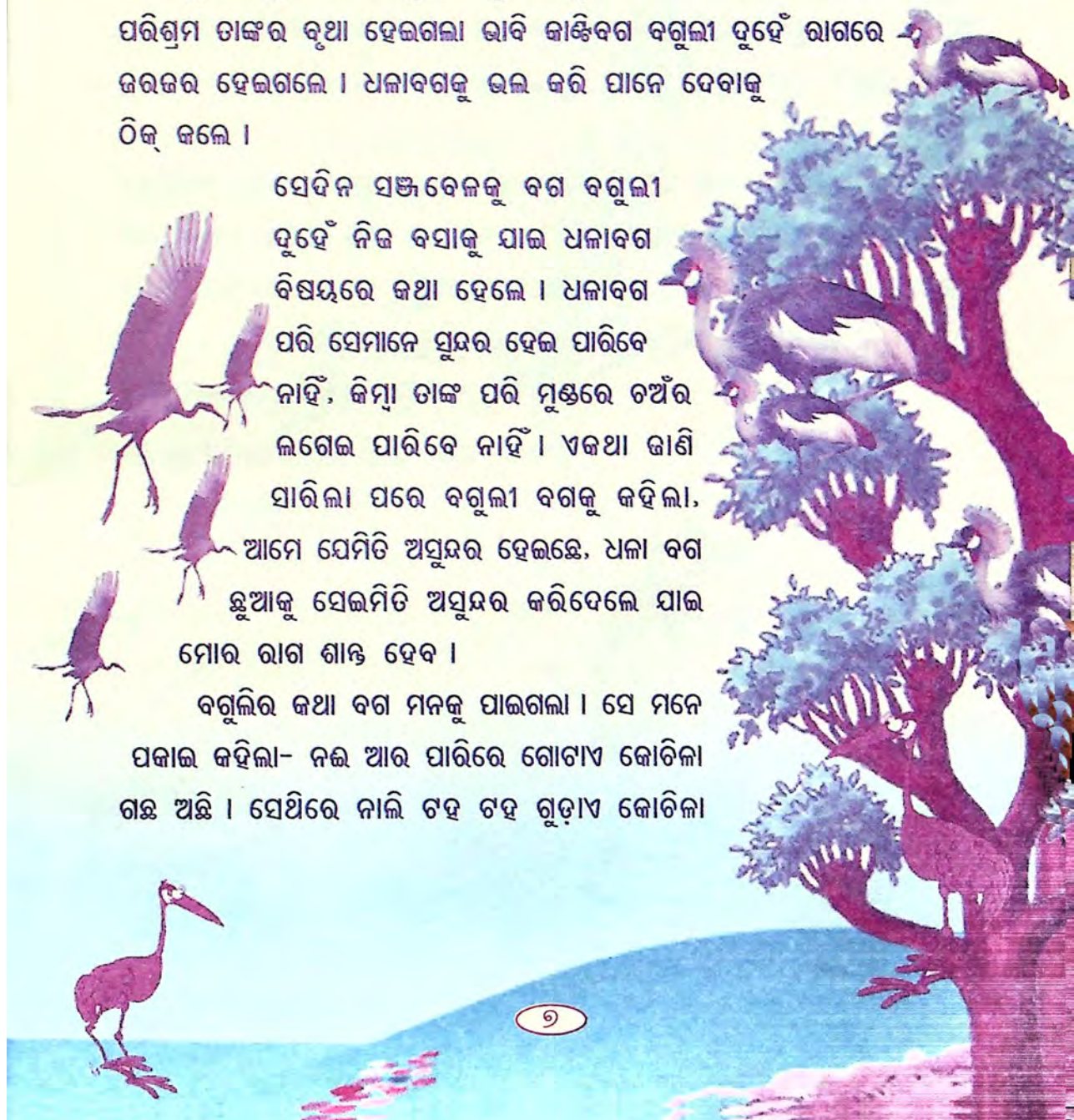
ଶେଷରେ କାଞ୍ଚିବଗ ବଗୁଲୀ ଦୁହେଁ ତାଙ୍କର ମନ କଥା ଖୋଲି ଧଳାବଗଙ୍କୁ କହିଲେ । ସେମାନେ କଣ ଖାଉଛନ୍ତି, କେଉଁଠୁ ପାଣି ପିଉଛନ୍ତି? କେମିତି ଏତେ ସୁନ୍ଦର ହେଇଛନ୍ତି, ସେକଥା ମଧ୍ୟ ପଚାରିଦେଲେ । ଧଳାବଗ କହିଲା-ତମେ ଯେଉଁ ମାଛ କଙ୍କଡ଼ା ଆଉ ଗେଣ୍ଡା ଖାଉଛ, ଆମେ ବି ସେଇୟା ଖାଇଛୁ । ନଈର ମିଠା ପାଣି ଆଉ ଖୋଲା ପବନ ହିଁ ଆମକୁ ସୁନ୍ଦର କରି ଦେଇଛି । ଆମର ବାପା ମାଆ ବି ଦେଖିବାକୁ ସୁନ୍ଦର ଥିଲେ, ତେଣୁ ଆମେ ସୁନ୍ଦର ଦେଖା ଯାଉଛୁ । ଏଥିପାଇଁ ଆମକୁ କିଛି କରିବାକୁ ପଡ଼ିନାହିଁ ।

ଧଳାବଗ ସତକଥା ସିନା କହିଦେଲା, କିନ୍ତୁ ସେକଥା ଜାଣି ବଗ କି ବଗୁଲୀ ମନକୁ ପାଇଲା ନାହିଁ । ସେମାନେ ମନଦୁଃଖ କରି ଫେରିଲେ । ଧଳାବଗ ତାଙ୍କୁ ସୁନ୍ଦର ହେବାର ରହସ୍ୟଟିକୁ ନକହି ଠକିଦେଲା ବୋଲି ଭାବିଲେ । ସେମାନେ ଧଳାବଗ ପରି ସୁନ୍ଦର ରୂପ ପାଇବାକୁ ଆଗରୁ ବ୍ୟାକୁଳ ହେଇ ରହିଥିଲେ । ଏତେ ପରିଶ୍ରମ ତାଙ୍କର ବୃଥା ହେଇଗଲା ଭାବି ଜାଣିବଗ ବଗୁଲୀ ଦୁହେଁ ରାଗରେ ଜରଜର ହେଇଗଲେ । ଧଳାବଗକୁ ଭଲ କରି ପାନେ ଦେବାକୁ ଠିକ୍ କଲେ ।

ସେଦିନ ସଞ୍ଜବେଳକୁ ବଗ ବଗୁଲୀ ଦୁହେଁ ନିଜ ବସାକୁ ଯାଇ ଧଳାବଗ ବିଷୟରେ କଥା ହେଲେ । ଧଳାବଗ ପରି ସେମାନେ ସୁନ୍ଦର ହେଇ ପାରିବେ ନାହିଁ, କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ପରି ମୁଣ୍ଡରେ ଚର୍ଚ୍ଚର ଲଗେଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ଏକଥା ଜାଣି ସାରିଲା ପରେ ବଗୁଲୀ ବଗକୁ କହିଲା, ଆମେ ଯେମିତି ଅସୁନ୍ଦର ହେଇଛେ, ଧଳା ବଗ ଛୁଆକୁ ସେଇମିତି ଅସୁନ୍ଦର କରିଦେଲେ ଯାଇ ମୋର ରାଗ ଶାନ୍ତ ହେବ ।

ବଗୁଲିର କଥା ବଗ ମନକୁ ପାଇଗଲା । ସେ ମନେ ପକାଇ କହିଲା- ନଇ ଆଉ ପାରିରେ ଗୋଟାଏ କୋଟିଲା ଗଛ ଅଛି । ସେଥିରେ ନାଲି ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ଗୁଡ଼ାଏ କୋଟିଲା

ଫଳ ଝୁଲୁଛି । ସେଗୁଡ଼ାକ ଭାରି ପିତା । ତାକୁ ତ ପାଟିରେ ଦେଇ ଦୂଧନାହିଁ । ଛୋଟ ଛୁଆ ଖାଇଲେ, ବେମାରିରେ ପଡ଼ି ମରିଯିବେ । ସେଇଥିରୁ କେତେଟା ଆଣି ସେହି ଧଳା ବଗଛୁଆକୁ ଖୋଇଦେଲେ, ଆମର କାମ ଶେଷ ।

ସତକୁ ସତ, ତାପର ଦିନ ବଗୁଲି ଯାଇ ଗୋଟାଏ କୋଟିଳା ଫଳ ଚୋଳି ଆଣିଲା । ବଗ ବଗୁଲି ଦୁହେଁ ଉଡ଼ି ଯାଇ ଧଳାବଗ ବସା ପାଖରେ ବସିଲେ । ଧଳାବଗ ଛୁଆଟି ମରସା ମାରସାଙ୍କୁ ଚିହ୍ନିପାରି ଖୁସିହେଲା । ନମସ୍କାର ଜଣାଇ ବସା ପାଖକୁ ଆସିବାକୁ ଚାକିଲା ।

ମନରେ କପଟ ରଖି ବଗ ବଗୁଲି ଦୁହେଁ ଧଳାବଗ ଛୁଆ ପାଖରେ ବସିଲେ । ବଡ଼ ଶରଧାରେ ତା ପାଇଁ ମାରସା ଗୋଟାଏ କୋଟିଳା ଫଳ ଆଣିଛି ବୋଲି ବଗ ମରସା କହିଲା । ଏହି ଫଳଟି ଖାଇଦେଲେ, ସେ ଆହୁରି ସୁନ୍ଦର ଦେଖାଯିବ ବୋଲି କହି ବଗୁଲି ମାରସା ତା ପାଟିରେ କୋଟିଳା ଫଳଟିକୁ ଦେଇଦେଲା ।

ମରସା ମାରସାଙ୍କ କଥାକୁ ବିଶ୍ୱାସ କରି ବଗଛୁଆ ଫଳଟିକୁ ଖାଇଦେଲା ।

ଫଳଟା ତାକୁ ଭାରି ପିତା ଲାଗିବାରୁ ତା ମୁହଁ କେମିତି କେମିତି ହେଇଗଲା । ବଗ ବଗୁଲି ଦୁହେଁ ଚରବର ହେଇ ସେଇଠୁ ଉଡ଼ି ବହୁତ ଦୂରକୁ ଯିଲାଗଲେ । ସେମାନେ ମନେ ମନେ ଭାବିଲେ-ଧଳାବଗ ବଗୁଲି

ଆସି ଦେଖିବେ, ତାଙ୍କ ଛୁଆ ବିଷଫଳ ଖାଇ ବସା ଭିତରେ ମରି ପଡ଼ିଛି । ତାପରେ ମୁଣ୍ଡ ପିଟି କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି ସିଏ ବି ମରିଯିବେ । ଧଳାବଗ ଆଉ ଥିବେ ସେ ମୁଣ୍ଡରେ ଚଅଁର ଲଗେଇ ରଜା ଭଳି ଚାଲିବେ ।

କିଛି ସମୟ ପରେ ଧଳାବଗ ଆଉ ବଗୁଲି ଦୁହେଁ ଅଙ୍କରେ ଗୋଟାଏ ଲେଖାଁ ଛୋଟ ମାଛ ଧରି ଆସି ଛୁଆ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । ତାଙ୍କୁ ଦେଖି ବଗଛୁଆଟା ବସାରୁ ବାହାରି ଆସି କହିଲା- ମାଆ ଗୋ ମାଆ, ଆଜି ମଉସା ମାଉସୀ ଆସିଥିଲେ । ସେମାନେ ମୋ ପାଇଁ ଗୋଟାଏ ଔଷଧ ଫଳ ଆଣିଥିଲେ, ମୁଁ ସେମିତି ତାକୁ ଖାଇ ଦେଇଛି, ମୋ ଅତଳ ହେଇଯିବା ଗୋଡ଼ ଦୁଇଟା ଧୁରା ଠିକ୍ ହେଇଗଲା । ଏବେ ଦେଖ, ମୁଁ କେମିତି ଏ ତାଳରୁ ସେ ତାଳକୁ ଫେରି ପାରୁଛି ।

ସତକୁ ସତ ବଗ ବଗୁଲୀ ଦୁହେଁ ଅଙ୍କରେ ରୋଗୀ ହୁଆଣ୍ଟା ଖପ୍ ଖପ୍ କରି ତା ବଙ୍କା ଗୋଡ଼ରେ ଡେଇଁ ଡେଇଁ ଉଡ଼ି ପାରୁଛି । ତାଙ୍କୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗିଲା, ଏଇ ଛୁଆଟା କି ଅଜଣା ରୋଗରେ ପଡ଼ିଥିଲା କେତାଣି । ଗୋଡ଼ ଦୁଇଟା ତାର କାମ କରୁ ନଥିଲା, କି ତେଣୁ ଦୁଇଟାକୁ ସେ ଝାଡ଼ି ପାରୁ ନଥିଲା । ଆଗରୁ କେତେ ଔଷଧ ଦେଲେ ବି କାମ କରୁ ନଥିଲା, ତେଣୁ ସେମାନେ ମାନ ଦୁଃଖରେ ଥିଲେ । ଆଜି ଛୁଆଟା ଭଲ ହେଇଯିବାରୁ ସେମାନେ କାଞ୍ଚିବଗ ଆଉ ବଗୁଲୀକୁ ବହୁତ ବହୁତ ଧନ୍ୟବାଦ ଦେଲେ । ଭଗବାନଙ୍କ ନିକଟରେ ତାଙ୍କର ମଙ୍ଗଳ କାମନା ବି କଲେ ।

କିଛିଦିନ ପରେ ଧଳାବଗ ଛୁଆ ଭଲ କରି ଉଡ଼ି ଶିଖିଗଲା । ଦିନେ ଧଳାବଗ ଆଉ ବଗୁଲୀ ତା ଛୁଆକୁ ସାଙ୍ଗରେ ଧରି ମାଉସୀ ଘରକୁ ବୁଲେଇ ନେଲେ । ନଇରୁ ଭଲ ଜୀଅନ୍ତା କରାଣ୍ଡି ମାଛ ଦୁଇଟା ଅଙ୍କରେ ଧରି ଯାଇଥାନ୍ତି । ବାଟରେ ସେମାନେ କାଞ୍ଚିବଗ ମଉସା ଆଉ ମାଉସୀଙ୍କ ବସ୍ତ୍ରରେ କେତେ କଥା ଛୁଆକୁ କହିଲେ । ଛୁଆଟି ତାଙ୍କ ପ୍ରଶଂସା ଶୁଣି ବହୁତ ଖୁସି ହେଇ ଯାଇଥିଲା । ତାଙ୍କ ଉପକାର ପାଇଁ କେମିତି କୃତଜ୍ଞତା ଜଣାଇବ, ସେହିକଥା ହିଁ ଭାବି ଚାଲିଥିଲା । ତାହୁଁ ତାହୁଁ ସେମାନେ କାଞ୍ଚିବଗ ରହୁଥିବା ଗଛ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଗଲେ ।

କାଞ୍ଚିବଗ ବଗୁଲୀ ଦୁହେଁ ସେମାନଙ୍କୁ ଦୂରରୁ ଦେଖି ଛାନିଆଁ ହେଇଗଲେ ।
ତାଙ୍କର ପାପ କର୍ମ ପାଇଁ ସେମାନେ ନିଜକୁ ଦୋଷୀ ମନେ କରୁଥିଲେ । ସେମାନେ
ଭାବିଲେ, ଧଳାବଗ ଆଜି ନିଷ୍ଠୁର ସେମାନଙ୍କୁ ମାରି ଦେବ । ତେଣୁ କିଛି ଉପାୟ
ନପାଇ ବିଜଳ ହେଲେ । ଜୀବନ ରକ୍ଷା ପାଇଁ ସେଦୁହେଁ ଧଳା ବଗର ଗୋଡ଼ ତଳେ
ପଡ଼ି ତାଙ୍କ ଆଗରେ ସବୁ ସତକଥା କହି ପକାଇଲେ । ନିଜର ଭୁଲ କାମ ପାଇଁ କ୍ଷମା
ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ ।

ଧଳାବଗ ସବୁ କଥା ଶୁଣି ସାରି ହସିଦେଲା । ସେ କାଞ୍ଚିବଗ ବଗୁଲୀଙ୍କୁ ବୁଝେଇ
କହିଲା- ଭଗବାନ ଯାହାକୁ ଯାହା କରିଛନ୍ତି, ଆମେ ଯେତେ ଚେଷ୍ଟା କଲେ ବି ଅନ୍ୟ
ପରି ହେଇ ପାରିବା ନାହିଁ । ପରର ଅମଙ୍ଗଳ ଚିନ୍ତା କଲେ, ନିଜର ଅମଙ୍ଗଳ ହୁଏ ।
ଅନ୍ୟର ଭଲ ଦେଖି ଈର୍ଷା କରିବା ଅର୍ଥ ନିଜର କ୍ଷତି କରିବା । ମୋ ଛୁଆର କ୍ଷତି
କରିବାକୁ ଯାଇ ଅଜାଣତରେ ତୁମେ ତାର ପୁରୁଣା ରୋଗକୁ ଭଲ କରି ଦେଇଛ ।

ସେଥିପାଇଁ ତମେ ତାର ଦ୍ଵିତୀୟ ବାପା
ମାଆ ହେଇଯାଇଛ । ପଛକଥା ସବୁକୁ
ଭୁଲିଯାଅ । ତମ ଦୁଇଜଣଙ୍କୁ

ଆମର ନିମନ୍ତ୍ରଣ
ର ହିଁଲ । ଆମ
ଘରକୁ ନିଷ୍ଠୁର ଆସିବ । ମାଛ ଭୋଜି କରି ସମସ୍ତେ
ଖାଇ ମଜା କରିବା ।

ଚଢ଼େଇ ଗଲା ମାମୁଘରକୁ

କୁନା ଓ ମୁନା ଦୁଇଭାଇ । ଦିନେ ସେମାନେ ବଗିଚାରେ ବୁଲି ବୁଲି ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ଫୁଲ ଦେଖୁଥାନ୍ତି । ଯେଉଁ ଗଛ ନଇଁ ପଡ଼ିଛି, ତାକୁ ଠିଆ କରେଇ ଦେଇ ଖଣ୍ଡିଏ ଲେଖା କାଠି ତା ମୂଳରେ ପୋତି ଦେଉଥାନ୍ତି । ଯେଉଁ ଗଛର ମୂଳରୁ ମାଟି ଧୋଇ ଯାଇଛି, ତା ମୂଳରେ ମାଟି ଦେଇ ଦେଉଥାନ୍ତି । ଏତିକିବେଳେ ସେମାନେ ଦେଖିଲେ-ଦଳେ ଅଜଣା ପକ୍ଷୀ କୁଆଡୁ ଉଡ଼ିଆସି ବଗିଚା ପାଖ ପୋଖରୀରେ ଓହ୍ଲାଇଲେ । ତାଙ୍କର କିଚିରି ମିଚିରି ଶବ୍ଦରେ ବଗିଚାଟା ଉଛୁଳି ପଡ଼ିଲା । କୁନା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ସେମାନଙ୍କୁ ଚାହିଁ ରହିଥାଏ ।

ମୁନାକୁ ସେ ଠାରି ଦେଇ କହିଲା-ବାପା ଥରେ କହୁଥିଲେ, ଏହି ଚଢ଼େଇମାନେ ବର୍ଷକୁ ଥରେ ତାଙ୍କ ମାମୁଘରକୁ ବୁଲି ଯାଆନ୍ତି । ବାଟରେ ରାତି ହେଇଗଲେ, ବଡ଼ ପୋଖରୀ ଦେଖି ଓହ୍ଲେଇ ପଡ଼ି ବିଶ୍ରାମ ନିଅନ୍ତି । ପୁଣି ସକାଳ ହେଲେ ସେମାନେ ନିଜ ବାଟରେ ଚାଲି ଯାଆନ୍ତି ।

ମୁନା କହିଲା, ଭାଇ ! ଏହି ଚଢ଼େଇମାନେ ଭାରି ସୁନ୍ଦର ଦେଖା ଯାଉଛନ୍ତି । ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଖେଳୁଥିବା ଛୁଆମାନେ ଆଦୁରି ବେଶି କୌତୁକିଆ ହେଇଛନ୍ତି । ସେଇଥିରୁ ଗୋଟାଏ ଛୁଆକୁ ଧରି ରଖିଲେ, ଆମେ ତା ସହିତ ଖେଳନ୍ତେ ।

କୁନା କହିଲା-ଏବେ ସେମାନେ ଆମକୁ ଧରା ଦେବେନାହିଁ । ରାତି ହେଇଯାଉ, ଆମେ ଦିଉଣ ଲୁଚି ଲୁଚି ଆସି ଗୋଟାଏ ଛୁଆକୁ ମାଡ଼ି ବସିବା ।

ସତକୁ ସତ ସେଇୟା ହେଲା । କୁନା ଓ ମୁନା ମିଶି ସଞ୍ଜବେଳେ ଯାଇ ଗୋଟାଏ ପକ୍ଷୀଛୁଆକୁ ଧରି ପକାଇଲେ । ଏଥର ତାଙ୍କର ଆନନ୍ଦ କହିଲେ ନସରେ । ଟେଁ ଟାଁ ହେଇ ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷୀମାନେ କାନ୍ଦିଲେ । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର କିଛି କ୍ଷତି କରି ପାରିଲେ ନାହିଁ ।

ପକ୍ଷୀଛୁଆଟିକୁ ଧରି ସେମାନେ ଘରକୁ ଆସି ଦେଖିଲେ, ମାଆ ଠାକୁର ଘରେ ବସି ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି । ବାପା ଅଫିସରୁ ଫେରି ନାହାନ୍ତି । ମୁନା କହିଲା ଭାଇ ! ଆମେ ଚଢ଼େଇ ଛୁଆଟିକୁ ଛାଡ଼ିଦେଲେ, ସିଏ ତ ଉଡ଼ିଯିବ ତାକୁ ଗୋଟାଏ ଟାଣୁଆ ସୁତାରେ ବାନ୍ଧିଦେବା । କୁନା ଟିକେ ଭାବି କହିଲା-ନାହିଁ ନାହିଁ ସେ ତାକୁ କାମୁଡ଼ି କାମୁଡ଼ି ଛିଡ଼େଇ ଦେଇ ଉଡ଼ି ଯାଇପାରେ । ଗୋଟାଏ କାମ କରିବା । ସେପଟ ଘରକୁ ଯାଇ ମାଆଙ୍କ ବଡ଼ କଇଁଞ୍ଚିଟା ନେଇଆ । ତା ତେଣାର ପରକୁ କାଟିଦେଲେ, ସେ ଆଉ କେବେ ବି ଉଡ଼ି ଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ସବୁଦିନ ପାଇଁ ଆମରି ଘରେ ରହିଯିବ । ସତକୁ ସତ ମୁନା ହାତରୁ କଇଁଞ୍ଚିଟାକୁ ନେଇ କୁନା ଚଢ଼େଇ ଛୁଆର ତେଣାରୁ ପରଗୁଡ଼ିକୁ କାଟି ପକେଇଲା । ତାପରେ ତାକୁ ଘର ଅଗଣାରେ ଛାଡ଼ି ଦେଇ ସେମାନେ ମଜା ଦେଖିଲେ । ଚଢ଼େଇ ଛୁଆଟି ଉଡ଼ିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରି ଖାଲି ଖପ୍ ଖପ୍ କରି ତେଇଲା । ମୁନା ତା ପଛେ ପଛେ ଦୌଡ଼ି ତାକୁ ଧରି ପକେଇଲା ।

କୁନା ବୁଲି ପଡ଼ି ଦେଖିଲା, ବାପା ଆସି ଘରେ ପହଞ୍ଚି ଗଲେଣି । ସେ ନିଜର ବାହାଦୁରୀ ଦେଖାଇବାକୁ ଯାଇ କହି ପକାଇଲା, ବାପା-ବାପା ! ଆଜି ଆମେ ଗୋଟାଏ ଅଜଣା ଚଢ଼େଇ ଛୁଆକୁ ଧରିକି ଘରକୁ ନେଇ ଆସିଛୁ ।

ମୁନା ଚଢ଼େଇ ଛୁଆକୁ କୁଣ୍ଡେଇ ଧରି ବାପାଙ୍କ ପାଖକୁ ଦୌଡ଼ି ଯାଇ କହିଲା- ବାପା ! ଆଉ ଏ ଚଢ଼େଇ ଛୁଆ ଉଡ଼ିକି ଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଆମେ ତ ତେଣାକୁ କାଟି ପକେଇଛୁ ।

କୁନା ମୁନାଙ୍କ କଥା ଶୁଣି ତାଙ୍କର ବାପା ଚଢ଼େଇ ଛୁଆର ଅବସ୍ଥା ଦେଖି ମନଦୁଃଖ କଲେ । ପାଖକୁ ଯାଇ ଚଢ଼େଇ ପିଠିକୁ ଆଉଁସି ଦେଲେ ।

କୁନା ଦେଖିଲା-ବାପାଙ୍କ ଆଖିରୁ ଧାର ଧାର ହେଇ ଲୁହ ବୋହି ଯାଉଛି । ସେ କିଛି ବୁଝି ପାରିଲା ନାହିଁ । ବାପାଙ୍କ ଅବସ୍ଥା ଦେଖି ମୁନା ଭୟରେ କଲା ପଡ଼ିଗଲା । ସେମାନେ ବୁଝିଗଲେ, ବାପା ଚଢ଼େଇର ତେଣା କଟା ହେଇଯିବା ଦେଖି ଦୁଃଖରେ କାନ୍ଦୁଛନ୍ତି ।

ଏହାପରେ ସେ ରାଗିଯାଇ ଆମ ଦୁଇଜଣଙ୍କୁ ନିଷ୍ଠୁର ମାଡ଼ଦେବେ । ତେଣୁ ସେମାନେ ଭୟରେ ଥରିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ।

କୁନା ଆଗ ଯାଇ ବାପାଙ୍କୁ କୁଣ୍ଡେଇ ପକେଇ ଭୋ ଭୋ ହେଇ କାନ୍ଦି ପକେଇଲା । ବାପା ତା ମୁଣ୍ଡକୁ ଆଉଁସି ଦେଇ କହିଲେ-ତମକୁ ଏ ଭୁଲ କାମଟା କରିବାକୁ କିଏ କହିଥିଲା ? ତମ ଭୁଲ କାମ ପାଇଁ ମୋତେ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତମେ କହିଲ, ତମର ଗୋଡ଼କୁ କେହି ଯଦି କାଟି ପକାଏ, ତେବେ ମୋତେ ଆଉ ତମ ମାଆଙ୍କୁ କେମିତି ଲାଗିବ ? ମୁନା ତରବର ହେଇ କହି ପକାଇଲା-ତମକୁ ଭାରି ବାଧିବ ।

ବାପା କହିଲେ- ତଭେଇ ଛୁଆର ମାଆର ମନକୁ ମଧ୍ୟ ସେଇମିତି ବାଧିଥିବ । ସବୁ ମାଆଙ୍କର ମନ ସମାନ । ତଭେଇଟା ଆଉ ଉଡ଼ି ନପାରିଲେ, ସେ କେମିତି ତାଙ୍କ ମାମୁଘରକୁ ଯିବ ? ସେ ପରା ତା ମାମୁଘରକୁ ବୁଲି ଯିବାକୁ ଆସିଛି । ତମେ ଦିଜଣ ତାକୁ ଏମିତି ଦଣ୍ଡ କାହିଁକି ଦେଲ ? ତମର ସେ କି ଦୋଷ କରିଥିଲା ??

ବାପାଙ୍କ କଥା ଶୁଣି କୁନା ଓ ମୁନା ଦୁହେଁ ଦୁଃଖରେ ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼ିଲେ । ଏମିତି ଭୁଲ କାମ ଆଉ ସେମାନେ କେବେ ବି କରିବେ ନାହିଁ ବୋଲି ବାପାଙ୍କୁ କହିଲେ ।

ସେମାନଙ୍କ କଥା ଶୁଣି ମାଆ ଆସି ସେଇଠି ପହଞ୍ଚିଲେ । ବାପା ମାଆ ଦୁଇଜଣ ସେଦିନ ମନଦୁଃଖ କରି କିଛି ଖାଇଲେ ନାହିଁ । କୁନା ମୁନାଙ୍କୁ ଭାରି ବାଧିଲା । ମନଦୁଃଖରେ ଦୁହେଁ ରାତିରେ ଶୋଇ ପଡ଼ିଲେ ।

ତାପରଦିନ ବଡ଼ି ଭୋଅରୁ କୁନା ତଭେଇ ଛୁଆକୁ କୋଳେଇ ଧରି ନେଇ ପୋଖରୀ ପାଣିରେ ଛାଡ଼ିଦେଲା । ଅନ୍ୟ ତଭେଇମାନେ ଚେଁ ଚେଁ କରି ତା ପାଖକୁ ଆସି କାନ୍ଦିଲେ । ତା ମାଆ ଚଞ୍ଚୁରେ ଛୁଆକୁ ଗେଲ କରିଦେଇ ପୋଖରୀ ମଝିକୁ ଟାଣି ଟାଣି ନେଇଗଲା । ତଭେଇ ମାଆ ଆଉ ଛୁଆଙ୍କର କାନ୍ଦ ଦେଖି କୁନା ଆଉ ସହି ପାରିଲା ନାହିଁ । ମୁଣ୍ଡ ତଳକୁ କରି ଘରକୁ ଫେରି ଆସିଲା ।

ବାପା ଦୂରରୁ ଥାଇ କୁନାର ସବୁ କାମକୁ ଦେଖୁଥିଲେ । ସେ ପୋଖରୀ ପାଖକୁ ଯାଇ ଦେଖିଲେ, ଚଢ଼େଇମାନେ ନିଜ ଗନ୍ଧବ୍ୟ ପଥରେ ଯିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଇ ରଲେଣି । ସେ ପ୍ରତିବର୍ଷ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିଥାନ୍ତି, ଚଢ଼େଇ ଦଳ ରାତିରେ ତାଙ୍କ ପୋଖରୀରେ ବିଶ୍ରାମ ନେଇ ସକାଳୁ ସକାଳୁ ସେମାନେ କିତିରି ମିତିରି ଶବ୍ଦ କରି ଉଡ଼ି ଚାଲି ଯାଆନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସେଦିନର କଥା ଥିଲା ଭିନ୍ନ । ସେ ଦେଖିଲେ, ପର କଟା ହେଇଥିବା ଚଢ଼େଇ ଛୁଆ ଓ ତା ମାଆ ଚଢ଼େଇଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ଅନ୍ୟ ଚଢ଼େଇମାନେ ଦଳ ଦଳ ହେଇ ଉପରକୁ ଉଠି ଯାଉଥାନ୍ତି, ପୁଣି ସେମାନେ ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇ ଆସି ପୋଖରୀ ଭିତରେ ପହଞ୍ଚିଯାନ୍ତି । ଚେଁ ଚାଁ ରଡ଼ିରେ ପୋଖରୀ ଉଛୁଳି ପଡ଼ିଥାଏ । ଥରକୁ ଥର ଏଭଳି ଚଢ଼େଇମାନେ ଉଠୁଥାନ୍ତି ପୁଣି ଓହ୍ଲେଇ ପଡ଼ୁଥାନ୍ତି । କେତେ ସମୟ ପରେ ସବୁ ଚଢ଼େଇ ଜାଣିଗଲେ, ତାଙ୍କ ଭିତରୁ ଗୋଟିଏ ଛୁଆ ଉପରକୁ ଉଡ଼ି ଯାଇ ପାରୁନାହିଁ । ତେଣୁ ସବୁ ଚଢ଼େଇଙ୍କ ମନଦୁଃଖ ହେଇଗଲା । ଦଳ ଦଳ ହେଇ ଚଢ଼େଇମାନେ କିତିରି ମିତିରି ଭାଷାରେ କେତେ କଣ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଲେ । କୁନା ମୁନା ଆଉ ତାଙ୍କର ବାପା ଏ ଘଟଣା ଦେଖି ମନ ଦୁଃଖରେ ଘରକୁ ଫେରି ଆସିଲେ ।

ପରଦିନ ବି ସେମାନେ ଦେଖିଲେ, ଚଢ଼େଇମାନେ ଗଡ଼କାଳି ପରି ଉପରକୁ ଉଠିଯାଇ ପୁଣି ଓହ୍ଲାଇ ଆସି ପାଣିରେ ପହଁରି କିଚିରି ମିଚିରି ହେଲେ ।

ଏହିପରି ସେମାନେ ଥରକୁ ଥର ଉପରକୁ ଉଠି ପୁଣି ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇ ଆସୁଥାନ୍ତି। କୁନା ବୁଝିଗଲା ଯେ, ସେ ଯେଉଁ ଚଢ଼େଇ ଛୁଆର ପରକୁ କାଟି ଦେଇଥିଲା, ତାକୁ ସାଙ୍ଗରେ ନେଇ ଯାଇ ପାରୁ ନଥିବାରୁ ଅନ୍ୟ ଚଢ଼େଇମାନେ ତାକୁ ଛାଡ଼ି ଯାଇ ପାରୁ ନାହାନ୍ତି ।

ପ୍ରତିଦିନ କୁନା ମୁନା ଆଉ ତାଙ୍କର ବାପା ମାଆ ଯାଇ ଚଢ଼େଇମାନଙ୍କର ଗତିବିଧିକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରୁଥାନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଦଳେ ଚଢ଼େଇ ଏତେ କଷ୍ଟ ପାଉଛନ୍ତି ଜାଣି ସେମାନେ ବି ମନ ଦୁଃଖ କଲେ । ଏଇମିତି କେତେଦିନ ଚାଲିଗଲା । ଦିନେ କୁନା ଆସି ତା ମାଆଙ୍କୁ କହିଲା- ମାଆ ! ସେ ଚଢ଼େଇ ଛୁଆର ତେଣାରେ ନୂଆ ପର କଅଁଳିଲାଣି ।

ସତକୁ ସତ କିଛିଦିନ ପରେ ଚଢ଼େଇ ଛୁଆ ପାଣି ଉପରେ ଖଣ୍ଡିଉଡ଼ା ଦେଲା । ତା ପରଦିନ ସକାଳୁ ସକାଳୁ ଛୁଆକୁ ନେଇ ସବୁ ଚଢ଼େଇ ଆକାଶକୁ ଉଡ଼ିଗଲେ । କୁନା ମୁନାଙ୍କର ଆନନ୍ଦ କହିଲେ ନସରେ ।

ନଇଁ ଯିବି ପଛେ ଭାଙ୍ଗିବି ନାହିଁ

ଦୁଇଜଣ ବୟସ୍କ ଲୋକ ପାଖାପାଖି ଘର କରି ରହୁଥାନ୍ତି । ଜଣେ ଦେଖିବାକୁ କଳା । ଆଉ ଜଣେ ଗୋରା । ସେ ଦୁହେଁ ମିଶି ସବୁଦିନ ସକାଳ ଭ୍ରମଣରେ ବାହାରି ପଡ଼ନ୍ତି । କଳା ଲୋକ ଜଣକ ହାତରେ ଖଣ୍ଡିଏ ବେତ ବାଡ଼ି ଧରି ଯାଆନ୍ତି । ବାଟରେ ତାଙ୍କର କେତେ କଥା ପଡ଼େ । ମଝିରେ ମଝିରେ ପୁରାଣ ଶାସ୍ତ୍ର କଥା ବି ଆଲୋଚନା ହୁଏ । ଜଣେ ଯଦି କିଛି ଭଲକଥା କେଉଁଠୁ ଶୁଣିଥାନ୍ତି, ତେବେ ସେ ଅନ୍ୟ ଜଣକୁ ସେକଥା କହି ଆନନ୍ଦ ଅନୁଭବ କରନ୍ତି । ହସ କଥା କୁହାକୁହୁ ହେଲ ମଜା ନିଅନ୍ତି ।

ଦିନେ ବାଟରେ ସେମାନେ ଦେଖିଲେ-
ରାନ୍ଧା କଡ଼ରେ ପୁଳାଏ କାଉଁରିଆ କାଠି ଗଦା
ହେଇଛି । ଗୋରା ଲୋକଜଣକ ଆଗ କହିଲେ-
ଆମେ ଦେଖୁଛୁ ଅନେକ ଦିନ ହେଲା, ଏହି
କାଉଁରିଆ କାଠି ଏଇମିତି ପଡ଼ି ରହିଛି । କେହିତ
କାହିଁ ନେଇ ଯାଉ ନାହାନ୍ତି ।

ତାଙ୍କ କଥା ଶୁଣି ଜଳା ଲୋକଜଣକ
କହିଲେ-ଏଗୁଡ଼ାକର କି ମୂଲ ଅଛି ଯେ ? କେବଳ
ଜାଳେଣି ତ ହେବ । ମାଲିକର ଦରଜାର ପଡ଼ିଲେ,
ସେ ଆସି ଜାଳିବାକୁ ନେଇଯିବ ।

ତାଙ୍କ କଥା ନସରୁଣୁ, ଗୋରା ଲୋକ
ଜଣକ କହିଲେ-ଆପଣ ସତ କଥା କହିଲେ ଯେ,
କିନ୍ତୁ କଥାରେ ଅଛି; କାଉଁରିଆ କାଠି ଭାଙ୍ଗି ଯିବ
ପଛେ ନଇଁବ ନାହିଁ । ସତରେ ବଡ଼ ସ୍ୱାର୍ଥମାନୀ
ଏଇ କାଉଁରିଆ କାଠି । ମୋତେ ତାର ଶୁଣ ଭାରି
ଭଲ ଲାଗେ । ନିଜ କଥାରେ ଅଟଳ ରହିବା
ହେଉଛି-ପ୍ରତ୍ୟେକ ମଣିଷର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ । ମୁଁ ସେଇଥି
ପାଇଁ ପିଲାବେଳୁ କାଉଁରିଆ କାଠିକୁ ଆଦର୍ଶ
ଭାବରେ ମାନି ଚାଲିଛି । ଯେତେ ଅସୁବିଧାରେ
ପଡ଼ିଲେ ବି କାହାରି ଆଗରେ ଗୋଡ଼ ଭାଙ୍ଗି ଠିଆ
ହୁଏନାହିଁ । ଜୀବନରେ ମୁଁ କେବେ ନଇଁନାହିଁ, କି
ଭବିଷ୍ୟତରେ ବି ନଇଁବି ନାହିଁ ବୋଲି ଠିକ୍ କରୁଛି ।

ଗୋରା ଲୋକଜଣଙ୍କର କଥା ଶୁଣି କଳା ଲୋକଜଣଙ୍କର ମୁହଁଟା ଗମ୍ଭୀର ହେଇଗଲା । କିଛି ସମୟ ପରେ ସେ ବେତବାଡ଼ି ଖଣ୍ଡକୁ ଦେଖେଇ କହିଲେ-ବନ୍ଧୁ, ଏଇ ବେତବାଡ଼ି ଖଣ୍ଡକୁ ମୁଁ ଦଶ ବର୍ଷ ହେଲା ହାତରେ ଧରି ଚାଲିଛି । ବେତବାଡ଼ି ଅବଶ୍ୟ ନଇଁ ପଡ଼େ । କିନ୍ତୁ ଦରକାର ବେଳେ ଠେଙ୍ଗାର କାମ କରେ । ମୁଁ ବେତବାଡ଼ିର ଗୁଣକୁ ଭାଇ ପସନ୍ଦ କରେ । ମାନେ, ଜୀବନ ଯାତ୍ରାରେ ଯେତେବେଳେ କିଛି ବିପଦ ପଡ଼ିଲେ, ମୁଁ ନଇଁପଡ଼େ । ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼େନାହିଁ । ବିପଦ ତାର ତା ବାଟେ ଚାଲିଯାଏ ।

ଦୁଇଜଣ ବନ୍ଧୁ ଭିନ୍ନ ଭାବ ଧାରାର ହୋଇ ଥିବାରୁ କାହାର କଥା କାହାର ମନକୁ ପାଇଲା ନାହିଁ । ତେଣୁ ଦୁହେଁ ନୀରବ ରହି ଚୁପ୍‌ଚାପ୍ ହେଇ ଚାଲି ଥାଆନ୍ତି । ଗୋରା ଲୋକ ଜଣକ କାଉଁରିଆ କାଠିର କଥାକୁ ଭାବୁ ଭାବୁ ତାଙ୍କୁ ଲାଗିଲା-କାଉଁରିଆ କାଠି ଗଦାଟା ମୁଣ୍ଡ ଟେକି ତାଙ୍କୁ କହୁଛି, ତମେ ଦି ଜଣ ତ ମୋ ବିଷୟରେ କେତେ କଥା କହି ସାରିଲଣି । ଏବେ ମୋ କଥା ଟିକେ ଶୁଣ ।

-ତମ ମଣିଷ ଜାତି ଭାରି ସ୍ୱାର୍ଥପର । ନିଜ ସୁଖ ସୁବିଧା ପାଇଁ ତମେମାନେ କଣ ନା କଣ କରି ଦେଇପାର । ଗଛ ଲତା ପଶୁ-ପକ୍ଷୀ ଆଉ ପ୍ରକୃତିରୁ କେତେ କଣ ନେଇ ନିଜେ କାମର ଲଗାଅ । ଯାହାଠାରୁ ତମେ ଯେତେ ବେଶି ଉପକାର ପାଅ, ତାକୁ ସେତେ ଶୀଘ୍ର ଭୁଲିଯାଅ । କାହିଁକିନା ତା ପାଖରେ ଆଉ କିଛି ନଥାଏ । ଶେଷରେ ତାକୁ ଅଦରକାରୀ ବୋଲି କହି ଗୋଡ଼ରେ ଆଡ଼େଇ ଦିଅ । ମୋ ଭଳି ସେ ପଦାରେ ପଡ଼ି ଆକାଶକୁ ଚାହିଁ ରହେ ।

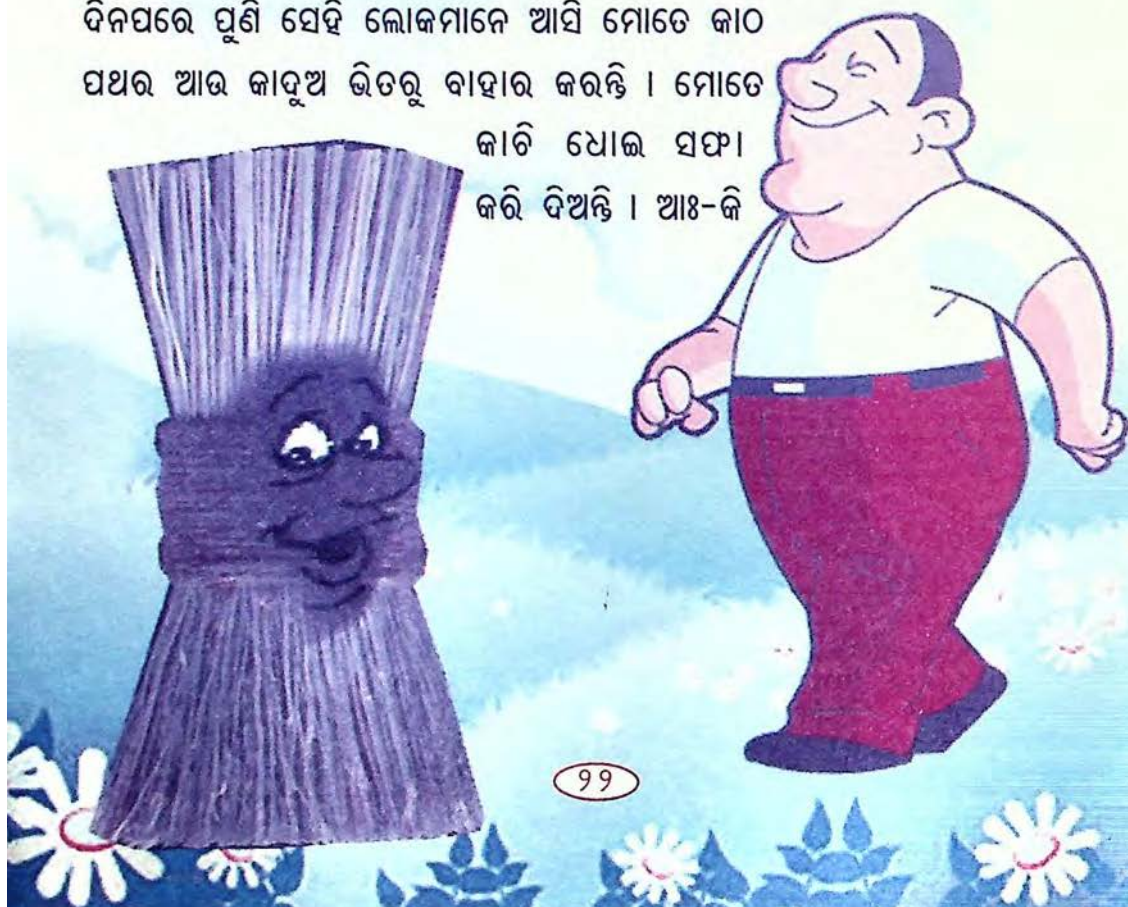
ଏଇ ଦେଖ କଳାବାରୁ ଜଣକ କେମିତି କହିଲେ-ବେତର ଗୁଣ ତାଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗେ । କାହିଁକି ନା ସେ ମୋ ଭଳି କିଛି ତମକୁ ଦେଇନାହିଁ । ସିଧା ଆସି ବାବୁଙ୍କ ହାତରେ ରହିଗଲା । ତେଣୁ ତାକୁ ତମେ ବେଶି ଭଲ ପାରଛ । ମୋର ଦୁଃଖ କଥା କିଛି ଜାଣିଛ ? ମୋ ତ୍ୟାଗ ବିଷୟରେ କିଛି ଶୁଣିଛ?

ତମେ ଦୁଇ ବନ୍ଧୁ ମୋର ଶୁଖିଲା ହାତକୁ ଦେଖି କେତେ ନା କେତେ କଥା କହି ସାରିଲଣି । ମୋ ପିଲାଦିନର କଥାକୁ ଟିକେ ମନେ ପକେଇଲ । କୃଷକ ମୋ ମଞ୍ଜିକୁ ନେଇ ତା ବିଲରେ ବୁଣିଲା ପରେ କୁନି କୁନି ଗଛଉଠେ । ସେତେବେଳେ ତମେ ମୋତେ ନଳିତା ଗଛ କୁହ । ନଳିତା କିଆରିର ଛନଛନିଆ ପତ୍ରକୁ ଦେଖି ତମର ଭାରି ଲୋଭ ହୁଏ । ସୁବିଧା ଦେଖି ମୋର କଅଁଳ ପତ୍ରକୁ ଛିଡ଼େଇ ନେଇ ଶାଗ କରି ଭାଜି ଖାଅ ।

ତଥାପି ମୁଁ କାହାରିକୁ କିଛି କହେନାହିଁ । କଷ୍ଟ ସହି ମୁଁ ବଡ଼ ହୁଏ । ମୋର ଫୁଲ
 ଫୁଟିଲା ବେଳକୁ କେତେଜଣ ମଣିଷ ଆସି ମୋତେ ମୂଳରୁ କାଟିଦେଇ ବିଲରେ ଶୋଇ
 ପକେଇ ଯାଆନ୍ତି । ଓଃ- କଷ୍ଟ । ବିଲରେ ମୁଁ କେତେଦିନ ସେଇମିତି ପଡ଼ିରହେ । ମୋର
 ଶାଗୁଆ ପତ୍ର ସବୁ ପତି ଝଡ଼ିପଡ଼େ । ମୋର ଦେହଟା ଅଧାମରା ହେଇଥିବା ବେଳେ
 ପୁଣି ସେହି ଲୋକମାନେ ଆସି ମୋତେ ବିଡ଼ା କରି ବାନ୍ଧି ପକାନ୍ତି । ତାପରେ ସେମାନେ
 ମୋତେ ନେଇ ଗୋଟାଏ ପଟା ନାଳରେ ପକେଇ ଦିଅନ୍ତି । ସେତିକିରେ ମୋର ଦୁଃଖ
 ସରେନାହିଁ । ସେମାନେ ମୋ ବିଡ଼ା ଉପରେ କାଠ ପଥର ଆଉ କାଦୁଅ ଲଦି ଦେଇ
 ଯାଆନ୍ତି । ଯାହା ଟିକେ ନିଶ୍ବାସ ପ୍ରଶ୍ବାସ ନେବାର ସୁଯୋଗ ଥାଏ, ସେତେକ ବି
 ଚାଲିଯାଏ । ଅଣ ନିଶ୍ବାସୀ ହେଇ ମୁଁ କାଦୁଅ ପାଣିରେ ବୁଡ଼ିରହେ । ମୋର ଶାଗୁଆ
 ଦେହଟା ପତି ସଜିଗଲେ, ମୋ ଦେହର ଚମଡ଼ା ହୁଗୁଳା ହେଇଯାଏ ।

ଏତେ କଷ୍ଟ ସହିବା ପରେ ବି ମୁଁ ବଞ୍ଚି ରହିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥାଏ । ଆଠ-ଦଶ
 ଦିନପରେ ପୁଣି ସେହି ଲୋକମାନେ ଆସି ମୋତେ କାଠ
 ପଥର ଆଉ କାଦୁଅ ଭିତରୁ ବାହାର କରନ୍ତି । ମୋତେ
 କାଟି ଧୋଇ ସଫା
 କରି ଦିଅନ୍ତି । ଆଃ-କି

ଆରାମ । ଦେହ ମନ ମୋର ହାଲୁକା ହେଇଯାଏ । ଭାବୁଥାଏ-ଏଥର ରକ୍ଷା ପାଇଯିବି । କିନ୍ତୁ ତମର ନିଷ୍ଠୁର ମଣିଷ ମୋତେ ଛାଡ଼େନାହିଁ । ମୋତେ ଗୋଛା କରି କାଠ ପିଟଣାରେ ପିଟି ଚାଲନ୍ତି । ମୋ ଦେହର ହୁଗୁଳା ଛାଲିକୁ କାଢ଼ିବା ପାଇଁ ସେମାନେ ମୋତେ ଦିଖଣ୍ଡ କରି ପକାନ୍ତି । ସେହି ଛାଲିକୁ କାଢ଼ିନେଇ କାଟି ଧୋଇ ସଫା କରି ଶୁଖେଇ ଦିଅନ୍ତି । ତାକୁ ସେମାନେ କହନ୍ତି ଝୋଟ । ସେଥିରୁ କେତେ ମୂଲ୍ୟବାନ ଜିନିଷ ତିଆରି କରି ମଣିଷ ଭଲରେ ଚଳେ । ସେତେବେଳର ଯନ୍ତ୍ରଣା କଥା ମନେ ପଡ଼ିଲେ, ମୋ ଦେହ ଶୀତେଇ ଉଠେ ।

ପିଲାବେଳେ ମୋ ମାଆ ମୋତେ କହିଥିଲେ, ମଣିଷ ଜାତିର ସୁଖ ପାଇଁ ଆମର ଜନ୍ମ । ତାଙ୍କର ସେବା କରି କରି ଆମର ମରଣ ହୁଏ । ମଣିଷଙ୍କର ଏହି ଅନ୍ୟାୟ କାର୍ଯ୍ୟ ଦେଖି ମୋର ଭାରି ରାଗ ହୁଏ । କିନ୍ତୁ କିଛି କହିପାରେ ନାହିଁ, କି କିଛି କରିପାରେ ନାହିଁ । ସାରା ଜୀବନ ମୁଁ ମଣିଷ ପାଇଁ ତ୍ୟାଗ କରି ଆସିଛି । ଏବେ ଦେଖ ମୋର ଅବସ୍ଥା । ଶେଷରେ ମୁଁ ରାନ୍ଧା କଡ଼ରେ ଅଲୋଡ଼ା ଅଖୋଜା ହେଇ ପଡ଼ି ରହିଛି । କେବେ ଯାଇ ମାଲିକର ଦରକାର ହେବ, ସେ ମୋତେ ନେଇ ଜାଲିବ । ନହେଲେ, ଦୀପାବଳୀ ଉତ୍ସବ ବେଳକୁ କିଏ ମୋ ଦେହରେ ନେଇ ନିଆଁ ଲଗେଇ ତାଙ୍କ ବଡ଼ ବଡ଼ିଆଙ୍କୁ ଡାକିବ ।

ତଥାପି ମୁଁ ଜାଣେ, ଆମ ବଂଶ ପରମ୍ପରା । ମୋ ତ୍ୟାଗ ଆଉ ସେବାକୁ ନେଇ
ମୁଁ ଗର୍ବ ଅନୁଭବ କରେ । କହିବାକୁ ଗଲେ, ସେଇଥିପାଇଁ ମୁଁ ମୁଣ୍ଡ ଟେକି ରହିଥାଏ ।
ଭାଙ୍ଗି ଯାଏ ପଛେ ନଇଁ ଯାଏନା ।

-ହଁ ଏବେ ଟିକେ ଭାବିଲ, ମୋ ତ୍ୟାଗଠାରୁ କଣ ସେ ବେତଗଛର ତ୍ୟାଗ
ବେଶି ? ଗୋରା ମଣିଷ ଜଣକ ନିଜ ମୁଣ୍ଡକୁ ଟିକେ ଝାଡ଼ିଦେଇ ବନ୍ଧୁ ଜଣକ ଆଡ଼କୁ
ଚାହିଁଲେ ।

କଳା ମଣିଷ ଜଣକ ତାଙ୍କର ବେତ କଥା ଭାବି ଭାବି ରୁପ୍ରତାପ୍ ତାଲିଥାନ୍ତି ।
ତାଙ୍କୁ ଲାଗୁଥିଲା । ବେତ ବାଡ଼ିତା କିଛି ତାଙ୍କୁ କହୁଛି । ସେ ଅନ୍ୟ ମନସ୍କ ହେଇ କାନ
ପାରିଲେ ।

ବେତ କହୁଛି-ନଳିତା ଚାଷ ପାଇଁ ଚାଷୀଭାଇ ଜମିକୁ ଚାଷ କରେ । ତାକୁ
ବଳୁଆ କରିବା ପାଇଁ ଜମିରେ ଖତ ଦିଏ । ଶାଗୁଆ କରିବା ପାଇଁ ସାର ଲଗାଏ । ତା
ଦେହକୁ ବଢେଇବା ପାଇଁ ଦରକାର ବେଳେ ପାଣି ମଡ଼ାଏ । ତା ପାଖରେ ଉଠିଥିବା
ଅନାବନା ଘାସକୁ ସେ ଉପାଡ଼ି ଦିଏ । ତାକୁ
କେତେ ସେବା ଯତ୍ନ କଲା ପରେ ମଣିଷ

ତାଠାରୁ ଝୋଟ ପାଏ । ଶେଷରେ ତାର ଅଦରକାରୀ ଦେହକୁ ନେଇ ଜାଳେଣି କରେ ।

ମୋ କଥାକୁ ଟିକେ ମନେ ପକେଇଲ । ମୁଁ ବଣରେ ଜନ୍ମ ନିଏ । ମୋ ନିଜ କଞ୍ଚା ସାହାଯ୍ୟରେ ମୁଁ ନିଜକୁ ସୁରକ୍ଷା ଦିଏ । ମୋ ଦେହରେ ଫୁଲ ଫୁଟି କୋଳି ଧରିବା ଦିନଠାରୁ କେତେ ଅଜଣା ପକ୍ଷୀ, ବଣଜନ୍ତୁ ଆଉ କୀଟ ପତଙ୍ଗ ମୋ ପାଖକୁ ଆସନ୍ତି । ମନଇଚ୍ଛା ଫୁଲରୁ ରସ ଆଉ କଷି ଫଳ ଖାଇ ଯାଆନ୍ତି । କୋଳି ପାଟିଗଲେ, ମୋ ପାଖରେ ପିଲାମାନଙ୍କର ମେଳା ବସେ । ବେତକୋଳି ଯିଏ ଥରେ ଖାଇଛି, ସେ ପୁଣି ଖୋଜି ଖୋଜି ଆସି ମୋ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚି ଯାଏ । ସେତେବେଳେ ମୋର ମନ ଆନନ୍ଦରେ ପୁରି ଉଠେ । ଦେବାର ଯେଉଁ ଆନନ୍ଦ ଥାଏ, ଆଉ କେଉଁଠୁ ମିଳିବ ? ମୁଁ ପ୍ରତିବର୍ଷ ଏଇମିତି ଫୁଲ ଫଳ ଦେଇଗଲେ । ସେଇଥିପାଇଁ ସହଜରେ ବୁଢ଼ା ହୁଏନାହିଁ ।

ମୋର ଦେହ ଆଉ ମନ ପାକଳ ହେଇଗଲେ, ମଣିଷ ଆସି ମୋତେ କାଟି ନେଇଯାଏ । ସେତେବେଳେ ମୋର ମନରେ ମୋଟେ ଦୁଃଖ ହୁଏନାହିଁ । କାରଣ ମୁଁ ଜାଣେ, ଥରେ ଯିଏ ଜନ୍ମ ହେଇଛି, ଯିଏ ନିଷ୍କର୍ଯ୍ୟ ମରିବ । ଯଦି ମରିବା ଫଳରେ କାହାର କାମରେ ମୁଁ ଲାଗି ପାରିଲି, ତେବେ ତ ସେଇଟା ମୋ ପାଇଁ ଗର୍ବର କଥା । ଏହି କଥାକୁ ମନରେ ଧରି ରହିଥାଏ ।

ମୋ କଟା ଦେହକୁ ଖରାରେ ଶୁଖେଇ ତାକୁ ପୁଣି ନିଆଁରେ ଶେକ ଦିଆଯାଏ ।
ଟିକେ କଷ୍ଟ ତ ହୁଏ । କିନ୍ତୁ ତାକୁ ମୁଁ କଷ୍ଟ ବୋଲି ଧରେନାହିଁ । କାରଣ ମୁଁ ଜାଣେ,
ଦୀର୍ଘଦିନ ଟିକି ରହିବାକୁ ହେଲେ-କଷ୍ଟ ହିଁ ସହିବାକୁ ପଡ଼େ । ମୋ ଦେହକୁ ଶେକ
ଦେଲେ, ମୋର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ବଢ଼ିଯାଏ । ମୋର ଆୟୁଷ ବି ବଢ଼ିଯାଏ ।

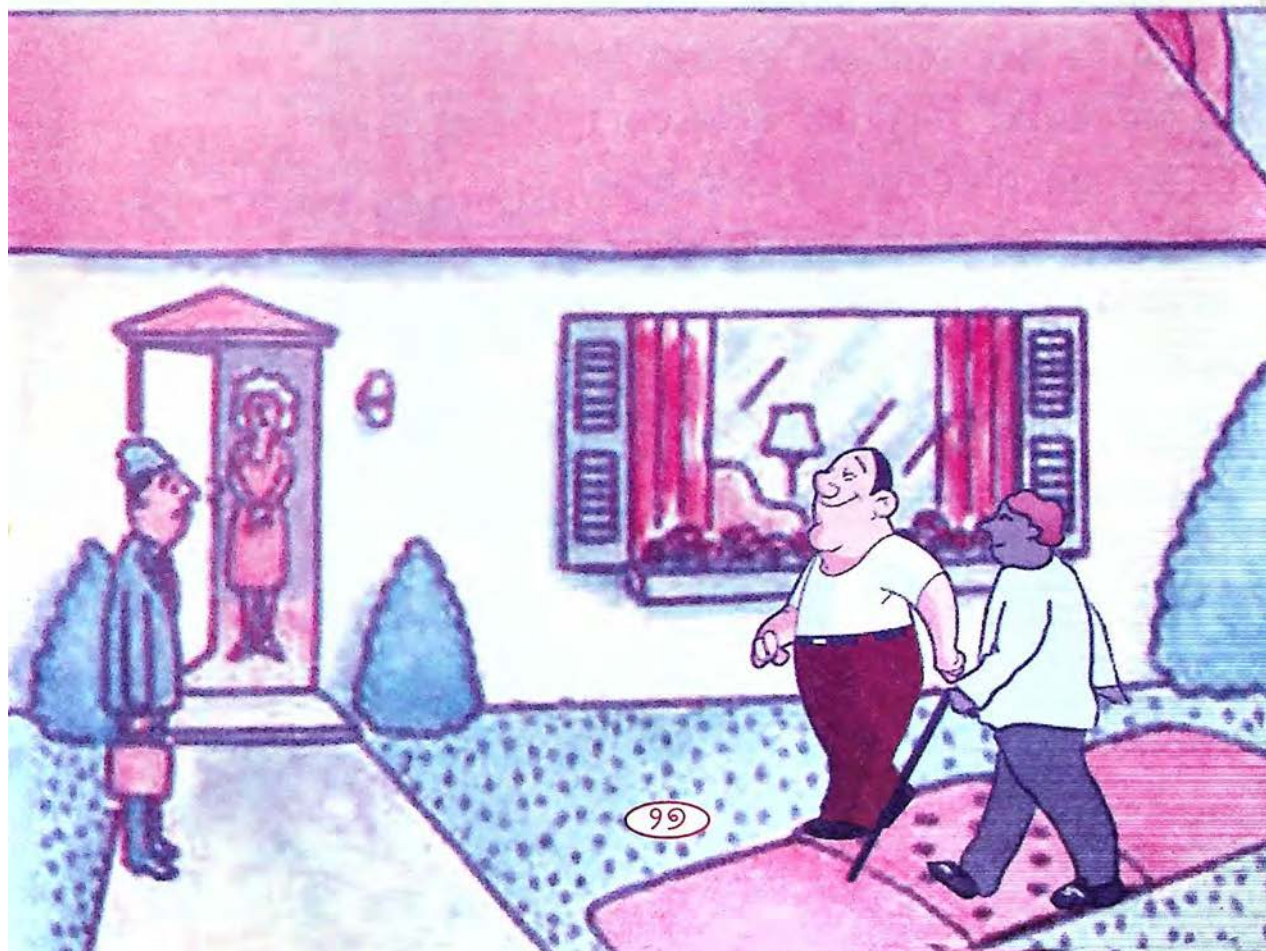
ମୋର ଶେକଦିଆ ଦେହରେ ମଣିଷ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ମୂଲ୍ୟବାନ ଆସବାବ
ଜିନିଷ ତିଆରି କରନ୍ତି । ମୁଁ କେତେବେଳେ ମଝିରୁ ଫଡ଼ାଯାଏ ତ ପୁଣି କେତେବେଳେ
ମଝିରୁ ଗଡ଼ ହେଇ କଟାହୁଏ । କେହି କେହି ମୋର ମୋଟା ଦେହକୁ ଠେଙ୍ଗା ବାଡ଼ି କରି
ରଖନ୍ତି । ବୁଢ଼ା ଲୋକମାନଙ୍କର ଆଶ୍ରା ବାଡ଼ି ହିସାବରେ ମୁଁ ବ୍ୟବହୃତ ହୁଏ । ଛତାରେ
ଲାଗିଲେ, ମୋ ନାଆଁ ଛତାବାଡ଼ି ହେଇଯାଏ । ସବୁଠୁ ବଡ଼କଥା ହେଲା-ମହାପ୍ରଭୁ
ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ମନ୍ଦିର ପ୍ରବେଶ ପଥରେ ପକ୍ଷୀମାନେ ମୋତେ ଧରି ଭକ୍ତମାନଙ୍କ ମୁଣ୍ଡକୁ
ଛୁଆଁଇ ଦିଅନ୍ତି । ସେତିକିବେଳେ ମୁଁ ଭାବେ ମୋ ଜୀବନ ସାର୍ଥକ ହେଇଗଲା ।

କହିବାକୁ ଗଲେ-ସେଉଁମାନେ ମୋତେ ନେଇ ତାଙ୍କର କାମରେ ଲଗାନ୍ତି,
ସେମାନେ ମୋତେ କେହି କେବେ କିଛି ଦେଇ ନାହାନ୍ତି । ସେମାନେ କେହି ମୋର

ସେବା ଯତ୍ନ କରି ନାହାନ୍ତି । ମୁଁ ଜାଣେ ମୋର ଜନ୍ମ ବଣ ବୁଦା ଭିତରେ । ଦେହରେ
ମୋର କଙ୍କା । ବଂଶ ପରମ୍ପରାକୁ ନେଇ ମୁଁ ଗର୍ବ କରିପାରେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ମୁଁ ସର୍ବଦା
ନମନୀୟ ରହିଥାଏ । ମୁଁ ସବୁବେଳେ ନଇଁ ଯିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଥାଏ । ତେଣୁ ଲୋକେ
ମୋତେ ଏତେ ଆଦର କରନ୍ତି । ମୋତେ କେହି ଅଦରକାରୀ ବୋଲି କହି ପାରନ୍ତି
ନାହିଁ ।

ଏଥର କଳାଲୋକ ଜଣକ ମଧ୍ୟ ନିଜ ମୁଣ୍ଡକୁ ଝାଡ଼ିଦେଇ ପ୍ରକୃତିସ୍ଥ ହେଲେ ।
ସେମାନେ ଯେ ଏତେବେଳେ ଯାଏ, ବେତ ଆଉ କାଉଁରିଆ କାଠିର କଥା ଭାବି
ହେଉଥିଲେ । ଏଣେ ରାସ୍ତା ସରିଗଲାଣି ଜାଣି ପାରି, ଦୁହେଁ ଦୁହିଁଙ୍କ ମୁହଁକୁ ଚାହିଁ ଏକାଥରେ
ହସି ଉଠିଲେ । ସେଦିନ ସେଇଠି ତାଙ୍କର ସକାଳ ଭ୍ରମଣ ଶେଷ ହେଲା ।

ଜହ୍ନିଲି, ଅନ୍ୟକୁ ଜହ୍ନିବା ପାଇଁ

ଟୁନା ଆଉ ଟୁନି ଦୁହେଁ ଭାଇ ଭଉଣୀ ।
ଏଥର ଖରାଦିନ ଛୁଟିରେ ସେମାନେ ମାମୁଘରକୁ
ଯାଇଥିଲେ । ତାଙ୍କର ଆଇ ତାଙ୍କୁ ବହୁତ ଗେହ୍ଲା
କଲେ । ମାମୁ ଟୁନାର ପଢ଼ା ବହିରୁ ପାଠ
ବିଷୟରେ କେତେ କଥା ପଚାରିଲେ, ଟୁନା ସବୁ
ଠିକ୍ ଠିକ୍ ଉତ୍ତର ଦେଇଦେଲା । ଟୁନି ଯେଉଁ ନୂଆ
ଗୀତ ଶିଖିଥିଲା, ତାକୁ ଗାଇ ଶୁଣାଇଦେଲା ।
ଗୀତ ଶୁଣି ସମସ୍ତେ ଖୁସି ହେଇଗଲେ । ଆଇ
ଟୁନିକୁ କୁଣ୍ଡେଇ ପକେଇ ତା ଗାଲରେ ତୁମା
ଦେଲେ ।

ଗତବର୍ଷ ପରି ଏଥର ମାମୁଘର
ବୁଲାଟା ଟୁନା ଟୁନିଙ୍କୁ ମଜା ଦେଇ
ପାରିଲା ନାହିଁ । ନନ୍ଦନ କାନନ ବୁଲି
ଯିବା କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ବି ହେଇ ପାରିଲା
ନାହିଁ । ଭୀଷଣ ଗରମ । ବାହାରେ

ତତଲା ପବନ । ରାତି ଦଶଟା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଗୁଲୁଗୁଲି ଲାଗି ରହିଲା । ସମସ୍ତେ କହିଲେ-
ଏ ବର୍ଷ ସବୁଠୁ ବେଶି ଖରା ହେଇଛି । ପଦାକୁ ମୋଟେ ବାହାର ନାହିଁ । ମୁଣ୍ଡକୁ
ଝାଇଁ ମାରିଦେବ ।

ଆଇ ତ ମୋଟେ ଗରମ ସମ୍ଭାଳି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ଏଣେ ମଝିରେ କେତେଥର
ବିଜୁଳି ଲାଜନ କରି ଯାଉଥିଲା । ଆଇଙ୍କ କଷ୍ଟ ସହି ନପାରି ଟୁନା ବିଞ୍ଚିଣି ଧରି
ବୁଲେଇ ବୁଲେଇ ଥକି ପଡ଼ିଲା । ସେ ଘରୁ ବାହାରି ଯାଇ ଗଛ ମୂଳେ ସପ ଖଣ୍ଡିଏ
ପକେଇ ଖାଲି ଛଟପଟ ହେଉଥାନ୍ତି । ଟୁନି ଆଇଙ୍କର ଗୋଡ଼ ଟିପି ଦେଉଥିଲା ।
ଆଇ କହିଲେ, ଏଇ କଳିଯୁଗଟା ପରା ପୁରି ଯିବାକୁ ବସିଲାଣି । ଆମ ବେଳକୁ
କଣ କେବେ ଏମିତି ଗରମ ହେଉଥିଲା । ଖାଲି ପାପ । ପାପର ଭାର ତ ବଢ଼ିଗଲା
। ସେଇଥିପାଇଁ ଏମିତି ଅଘଟଣ ସବୁ ଘଟୁଛି । ମାଲିକା ପରା କହିଛି, ନଇ ନାଳ
ଶୁଖିଯିବ । କଳ୍କୀ ଅବତାର ଖଣ୍ଡା ଧରି ମ୍ଳେଛ ସଂହାର କରିବେ । ରକ୍ତର ଧାର
ଛୁଟିବ । ଘରୁ ମଡ଼ା ଟେକିବାକୁ ବି ଆଉ ଲୋକେ ନଥିବେ । ଘୋର କଳିକାଳ
ଘୋଟି ଆସିଗଲାଣି । ନହେଲେ ଦେଖୁନା-ଏମିତି ଗରମ ହଉଛି କାହିଁକି ?

ଆଇଙ୍କ ପାଟିରୁ କଥା ସରିଛି କି ନାହିଁ, ମାମୁ ଆସି ସେଇଠି ପହଞ୍ଚି ଗଲେ ।
 କହିଲେ- ବୋଉ, ଛୁଆ ଗୁଡ଼ାଙ୍କୁ ଏଣୁ ତେଣୁ କଥା କହି ତାଙ୍କ ମୁଣ୍ଡ ଖରାପ
 କରନା । ଯାହା ଠିକ୍ ଭାବରେ ନିଜକୁ ଜଣାନାହିଁ, ସେ କଥା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ କହିବା
 ଭରିତ ନୁହେଁ ।

କଳିକାଳର ପାପ ପାଇଁ ଗରମ ଲାଗୁଛି, କହିଲେ ଭୁଲ ହେବ । ଅସଲ
 କଥା ହେଲା-ଆମ ଦେଶର ଲୋକ ସଂଖ୍ୟା ଅତି ଦ୍ରୁତ ସଂଖ୍ୟାରେ ବଢ଼ି ଚାଲିଛି ।
 ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ଖାଦ୍ୟ ଦରକାର । ଘର ପାଇଁ ଜାଗା ଦରକାର । ଯିବା ଆସିବା
 କରିବାକୁ ରାସ୍ତା ଦରକାର । ଜାଳେଣି ପାଇଁ ଆଉ ବିଭିନ୍ନ ଆସବାବ ଜିନିଷ ପାଇଁ
 କାଠ ଦରକାର । ବିଭିନ୍ନ ଜିନିଷ ତିଆରି କରିବାକୁ କଳ କାରଖାନା ଦରକାର ।
 କାରଖାନା ଆଉ ରାସ୍ତା ପାଇଁ ଜଙ୍ଗଲ ସଫା କରିବା ଦରକାର । ମଣିଷର ସବୁ
 ଦରକାରକୁ ପୂରଣ କରିବା ପାଇଁ ଗଛ କଟା ଚାଲିଛି । ଗଛ କଟା ହେବାରୁ ଆଜି
 ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ସମସ୍ୟା ସୃଷ୍ଟି ହେଉଛି । ପ୍ରକୃତିର
 ଭାରସାମ୍ୟ ରକ୍ଷା କରି ହେଉନାହିଁ । ତେଣୁ ଠିକ୍

ସମୟରେ ଠିକ୍ ପରିମାଣରେ ବର୍ଷା ହେଇ ପାରୁନାହିଁ । ବାୟୁ ମଣ୍ଡଳ ତାତି ଯାଉଛି ।
ଝାଞ୍ଜି ପବନ ବହୁଛି ।

ଆଇ ସବୁ କଥାଗୁଣି ସାରି କହିଲେ- ତୁ ତ ଏତେ ପାଠ ପଢ଼ିଛୁ, ଏଥିପାଇଁ
ଆମକୁ କଣ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ସେକଥା ଟିକେ କହୁନୁ ।

ମାମୁ କହିଲେ-ସହର ଆଉ ଗାଆଁ ଚାରିଆଡ଼େ କେତେ ପୋଖରୀ ଥିଲା
କହିଲୁ । ଏବେ ଆଉ ଗୋଟାଏ ଦେଖିବାକୁ ମିଳୁଛି ? ସେ ସବୁକୁ ପୋତି ତା
ଉପରେ ପଙ୍କାଘର ତିଆରି କରି ସାରିଲେଣି । ସିମେଣ୍ଟ ଆଉ ଲୁହାରେ ତିଆରି ଘର
ଟାଣ ଖରାକୁ ଧରି ରଖୁଛି । ପରେ ତାକୁ ଛାଡ଼ୁଛି । ଗଛ ତ ଦିନକୁ ଦିନ ସରି ସରି
ଯାଉଛି । ଛାଇଦେବ କିଏ ? ବହି ଯାଉଥିବା ବର୍ଷା ପାଣିକୁ ଧରି ରଖିବ କିଏ ?

ଜଙ୍ଗଲ ସଫା ହେଇ ଯିବାରୁ ଜଙ୍ଗଲୀ ଜୀବମାନେ ଏବେ ସହର ମୁହଁ
ହେଲେଣି । ମଣିଷ ସହିତ ତାଙ୍କର ଲଢ଼େଇ ଚାଲିଛି । ତାଙ୍କର ଘରକୁ ତ ମଣିଷ
ଭାଙ୍ଗିଦେଲା । ସେମାନେ ବଞ୍ଚିବେ କେମିତି ?

ଚୁନା କହିଲା- ନନ୍ଦନ କାନନ ପରା ତାଙ୍କ ପାଇଁ ତିଆରି ହେଇଛି । ସେମାନେ ସେଇଠିକି ଆସି ମଜାରେ ରହୁ ନାହାନ୍ତି ।

ମାମୁ କହିଲେ-ସତରେ କିଛିଦିନ ପରେ ସେଇୟା ହେବ । ବାଘ ହାତୀ ଆଉ ସିଂହକୁ କେବଳ ଚିଡ଼ିଆଖାନାରେ ହିଁ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିବ ।

ତମେ ଜାଣିରଖ, ଚିଡ଼ିଆଖାନା ହେଉଛି-ପଶୁ ପକ୍ଷୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବନ୍ଦୀଶାଳା । ବନ୍ଦୀଶାଳାରେ ରହିବାକୁ କାହାକୁ ଭଲ ଲାଗେ କହିଲୁ ? ଚୋରମାନେ ଚୋରି କରି ବନ୍ଦୀଶାଳାରେ ରହନ୍ତି । ପଶୁମାନେ ମଣିଷର ମନୋରଞ୍ଜନ କରିବାକୁ ବନ୍ଦୀ ହେଇ ରହିଛନ୍ତି । ସେମାନେ ଭାରି ଦୁଃଖ କଷ୍ଟରେ ସେଇଠି ଦିନ କାଟନ୍ତି । ଯେତେ ଖାଇବାକୁ ଦେଲେ ବି ସେମାନେ ଆରାମରେ ବୁଲିବାକୁ ସୁବିଧା ପାଆନ୍ତି ନାହିଁ । ସୁବିଧା ପାଇଲେ ସେମାନେ ଖସି ଯାଇ ଜଙ୍ଗଲକୁ ପଳେଇ ଯାଆନ୍ତି । ଜଙ୍ଗଲ ହେଉଛି- ତାଙ୍କର ଅସଲ ଘର । ଚିଡ଼ିଆଖାନା କଥା ଶୁଣି ଚୁନି ପଚାରି ଦେଲା- ମାମୁ, ସେଇଠି କଣ ମାଙ୍କଡ଼ ଭାଇ ବି ରହୁଛି । ଚୁନା ତାକୁ ଖତେଇ ହେଇ କହିଲା- ନାହିଁ ଖାଲି ଚୋରି ଭଳି ମାଙ୍କଡ଼ମାନେ ସେ ଚିଡ଼ିଆଖାନାରେ ରହୁଛନ୍ତି ।

ମାମୁ କହିଲେ- ସେମିତି ତା ସାଙ୍ଗରେ ଲାଗୁଛୁ କାହିଁକି ? ନନ୍ଦନ କାନନ ଗଲେ, ସେଇଠି ସିଂହ ରାଜା, ବାଘମାମୁ, ହାତୀ ଅଜା, ବିଲୁଆ ନନା, ବିଲେଇ ନାନୀ, ହରିଶ ମଉସା, ଠେକୁଆ ଭାଇ ଭଳି କେତେ ବନ୍ଧୁ ବନ୍ଧବଙ୍କୁ ଦେଖିବାକୁ ପାଇବ । ସେମାନେ କେମିତି ବନ୍ଦୀ ହେଇ ରହିଛନ୍ତି, ନିଜ ଆଖିରେ ଦେଖି ଦେଇ ଆସିଲେ ଜାଣିବ ।

ତୁନା କହିଲା- ମାମୁ, ମୁଁ ଆଉ ନନ୍ଦନ କାନନ ଯିବି ନାହିଁ କି ତାଙ୍କର ଦୁଃଖ ଦେଖିବି ନାହିଁ । ମୁଁ କଣ କଲେ, ସେମାନେ ଖୁସି ହେବେ, ସେକଥା ଟିକେ କୁହନା । ମୁଁ ଆଗ ସେହି କାମ କରିବି ।

ମାମୁ ବୁଝେଇ ଦେଲେ-ଆମେ ସମସ୍ତେ କେବଳ ଗଛ ଲଗେଇ ପାରିବା । ଯେତେ ବେଶି ପାରିବା ଗଛ ଲଗେଇବା । ନୂଆ ଜଙ୍ଗଲ ସୃଷ୍ଟି କରିବା । ତେବେ ଯାଇ ସବୁ ସମସ୍ୟା ସମାଧାନ ହେଇ ପାରିବ । ତାଲ, ଘରକୁ ଯିବା । ତେଣେ ମାଲ୍ ତମର ଅପେକ୍ଷା କରିଥିବେ । ମୋ ମାମୁଘର ମାନେ ତମ ଆଇଙ୍କ ଘରୁ ପାଚିଲା ଆମ୍ବ ଆଉ ପଣସ ଆସିଛି । ସମସ୍ତେ ମିଶି ଖାଇବା ।

ଆଇ କହିଲେ- ମୁଁ ପିଲାବେଳେ ଯେଉଁ ଆମ୍ବ ପଣସ ଗଛ ଲଗେଇ ଥିଲି । ସେହି ଗଛ କାହିଁ କେତେ ବର୍ଷ ହେଲା ଫଳି ତାଲିଛି । ସେହି ଗଛର ଆମ୍ବ-ପଣସ ଆଜି ବି ଆମ ଘରୁ ଏଠି ଆସୁଛି । ତମେ ଏବେ ଯେଉଁ ଗଛ ଲଗେଇବ, ସେଥିରେ ଫଳ ଫଳିବା ବେଳକୁ ମୁଁ ଥିବି କି ନାହିଁ

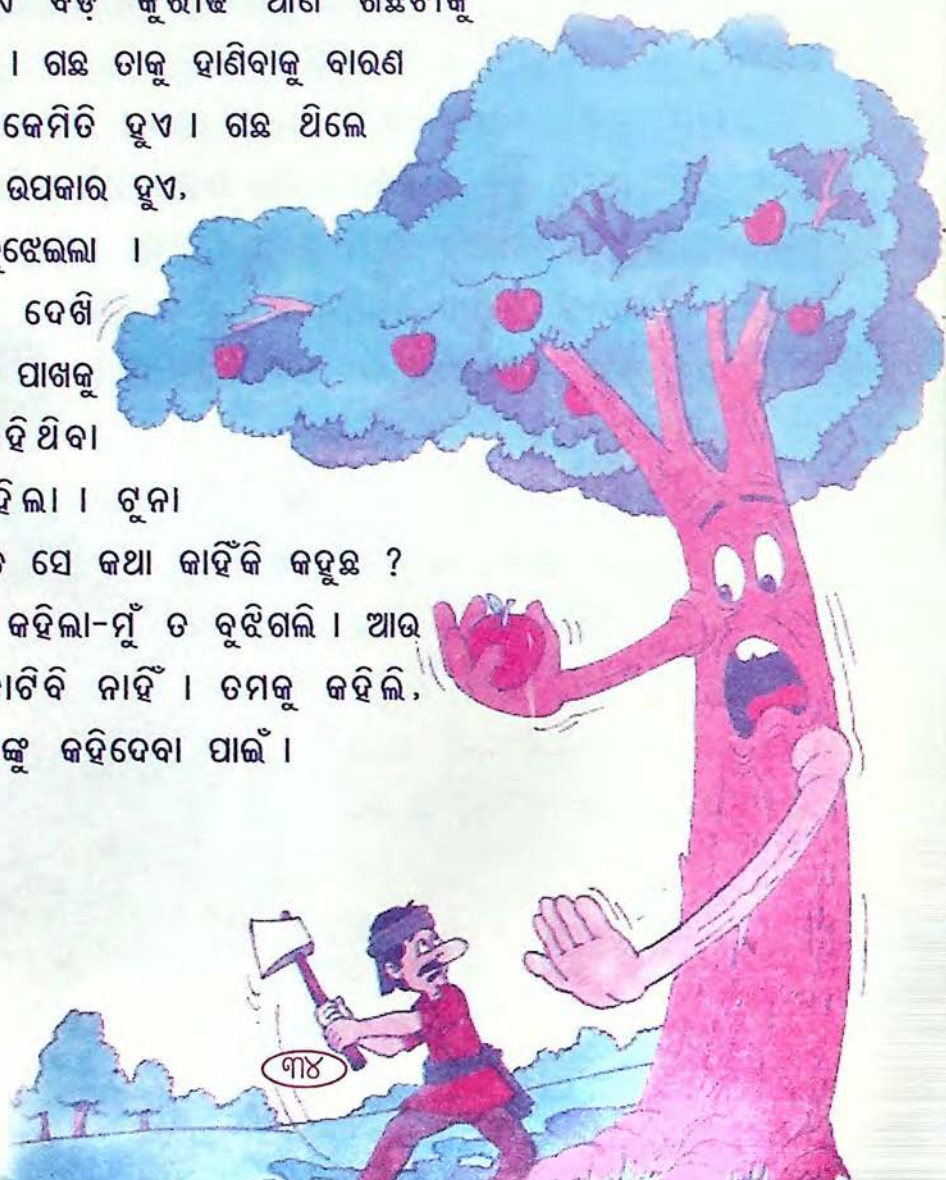
କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଯେଉଁଠି ଥାଏ, ସେ ଗଛକୁ ଦେଖି ନିଶ୍ଚୟ ଖୁସି ହେଉଥିବି ।

ସେଦିନ ଆମ୍ଭ ପଣସ ଖିଆ ଶେଷରେ ଟୁନା ଟୁନି ଗୋଟିଏ ଗଛର ଚାଲା ଲଗେଇ ଦେଲେ ।

ସେଦିନ ରାତିରେ ଶୋଇ ଶୋଇ ଟୁନା ସ୍ବପ୍ନ ଦେଖିଲା- ସେମାନେ ଚିଡ଼ିଆଖାନା ଯାଇଛନ୍ତି । ଜନ୍ତୁରେ ପଶିଥିବା ପଶୁ ମାନଙ୍କୁ ସେ ଦେଖୁଛି । ସେମାନେ ତାକୁ କେତେ କଥା କହୁଛନ୍ତି । ସେ ତାକୁ ବୁଝି ପାରୁନାହିଁ । ପୁଣି ଗୋଟାଏ ନିଶ୍ଚୁଆ ଲୋକ ଗୋଟାଏ ବଡ଼ କୁରାଢ଼ି ଆଣି ଗଛଟାକୁ ହାଣିବାକୁ ଯାଉଛି । ଗଛ ତାକୁ ହାଣିବାକୁ ବାରଣ କରୁଛି । ବର୍ଷା କେମିତି ହୁଏ । ଗଛ ଥିଲେ ମଣିଷର କି କି ଉପକାର ହୁଏ, ସେକଥା ତାକୁ ବୁଝେଇଲା ।

ଟୁନାକୁ ଦେଖି
ନିଶ୍ଚୁଆ ଲୋକଟି ପାଖକୁ
ତାଜି ଗଛ କହି ଥିବା
କଥା ସବୁ କହିଲା । ଟୁନା
କହିଲା- ମୋତେ ସେ କଥା କାହିଁକି କହୁଛ ?

ଲୋକଟି କହିଲା-ମୁଁ ତ ବୁଝିଗଲି । ଆଉ
କେବେ ଗଛ କାଟିବି ନାହିଁ । ତମକୁ କହିଲି,
ଏକଥାଟା ସମସ୍ତଙ୍କୁ କହିଦେବା ପାଇଁ ।

ଦୀନା ହେଲା-ଦୀନବନ୍ଧୁ

ବହୁଦିନ ତଳର କଥା । ବିକ୍ରମପୁର ଗାଆଁରେ ମକରଧ୍ବଜ ରାୟ ନାମରେ ଜଣେ ସାହସୀ ଲୋକ ରହୁଥିଲେ । ସେ ନିଜର କଠିଣ ପରିଶ୍ରମ ଏବଂ ବୁଦ୍ଧି ବଳରେ ଧନୀ ମାନୀ ହୋଇ ପାରିଥିଲେ । ଜଙ୍ଗଲର ପଶୁ ଶିକାର କରିବା ତାଙ୍କର ଗୋଟାଏ ସଉକ ଥିଲା । ସେତେବେଳେ ଜଙ୍ଗଲୀ ହିଂସ୍ର ଜନ୍ତୁମାନଙ୍କୁ ମାରିବା ଅପରାଧ ବୋଲି ଗଣା ଯାଉ ନଥିଲା । ବରଂ ଯିଏ ସେମାନଙ୍କୁ ମାରି ପାରୁଥିଲା, ତାକୁ ପୁରସ୍କାର ଦିଆ ଯାଉଥିଲା । ସାଧାରଣ ଲୋକେ ତାକୁ ପ୍ରଶଂସା କରୁଥିଲେ ।

ମକରଧୂଜ ରାୟ ଅନେକ ପଶୁ ଶିକାର କରି
ବେଶ୍ ସୁନାମ ଅର୍ଜନ କରିଥାନ୍ତି । ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ଲୋକେ
କେବଳ ରାୟ ସାହେବ ଭାବରେ ଜାଣୁଥିଲେ ।
ଥରେ ସେ ଶିକାର କରିବାକୁ ଯାଇ ଆଉ ଜଙ୍ଗଲରୁ
ଫେରିଲେ ନାହିଁ । ତାଙ୍କୁ ଗୋଟାଏ ମହାବଳ ବାଘ
ଖାଇଗଲା ବୋଲି ଲୋକେ କୁହା କୁହି ହେଲେ ।

ରାୟ ସାହେବଙ୍କର ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ
ରାୟ ନାମରେ ପୁଅଟିଏ ଥାନ୍ତି । ସେ
ଅତଳାତଳ ସଂପତ୍ତିର ମାଲିକ
ହେଇଗଲେ । ବିନା ପରିଶ୍ରମରେ
ଏତେ ଧନ ସଂପତ୍ତି ପାଇ ସେ ତାକୁ ସମ୍ଭାଳି ରଖି
ପାରିଲେ ନାହିଁ । ଅଧିକାଂଶ ସମୟରେ ସେ ନିଶା
ପିଇ ପଶା ଖେଳରେ ମାତି ରହିଲେ ।
ଏହି ଦୁଇଟି କାମରେ କେତେଜଣ
ବଦମାସ ଲୋକ ତାକୁ ସହଯୋଗ କଲେ ।
ବାପାଙ୍କ ବନ୍ଧୁକ ନେଇ ମଝିରେ ମଝିରେ ସେ
ଜଙ୍ଗଲକୁ ଯାଇ ନିରାହ ପଶୁମାନଙ୍କୁ ଶିକାର
କଲେ । ଯେଉଁମାନେ ତାଙ୍କ ପାଖେ ପାଖେ
ରହି ରାୟ ସାହେବଙ୍କ ଧନରେ ମଉଜ
ମଉଜିସ କରୁଥିଲେ, ସେମାନେ ତାଙ୍କର
ଜୟ ଜୟକାର କରି କୁକର୍ମ କରିବା
ଦିଗରେ ଉତ୍ସାହିତ କରୁଥାନ୍ତି ।

କଥାରେ ଅଛି-ବସି ଖାଇଲେ ନଇବାଲି ସରେ । ଦେଖୁ ଦେଖୁ ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ
ରାୟଙ୍କ ଘରେ ଧନ ଅଭାବ ହେଲା । ପିଲା ଛୁଆ ହଇରାଣ ହେଲେ । ଘରେ ତାଙ୍କୁ
ଯିଏ ଭଲ କଥା କହିଲା- ତାଙ୍କ ଉପରେ ସେ ବିରକ୍ତ ହେଇ ମାଡ଼ପିଟ କଲେ । ପୁଅ
ଦୁଇଜଣ ବନମାଳି ଆଉ ଦୀନବନ୍ଧୁଙ୍କର ପାଠ ପଢ଼ାରେ ବାଧା ସୃଷ୍ଟି ହେଲା । ନିଶା
ପିଇବା ପାଇଁ ସେ ଖଣ୍ଡିଏ ଖଣ୍ଡିଏ ଜମି ବିକ୍ରୀ କରି ଚାଲିଲେ । ଧାର କରଜ ବି କରି
ଚାଲିଲେ । ଶେଷରେ ଦିନେ ତାଙ୍କର ଘର ଖଣ୍ଡିକ ନିଲାମ ହେଇଗଲା । ଗାଆଁ ମୁଣ୍ଡରେ
ଥିବା ଅଦରକାରି ଭଙ୍ଗା କୁଡ଼ିଆରେ ଯାଇ ତାଙ୍କର ସ୍ତ୍ରୀ ଓ ପୁଅମାନେ ଆଶ୍ରା ନେଲେ ।

କଥାରେ ଅଛି- ବୁଡ଼ିଗଲା ଗୋଡ଼ ତଳକୁ ତଳକୁ । ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ବାବୁ ମଧ୍ୟ
ସେଇ କୁଡ଼ିଆକୁ ଯାଇ ରହିଲେ । ସେଇଠି ବି ମାଡ଼ଗୋଳ, ଝଗଡ଼ା ଲାଗି ରହିଲା ।
ଅଶାନ୍ତି ଆଉ ଦୁଃଖରେ ରହି ରହି ତାଙ୍କର ସ୍ତ୍ରୀ ବେମାର ହେଇଗଲେ । ନିଶା ଆଉ
ପଶା ଖେଳ ତାଙ୍କର ସୁନ୍ଦର ସଂସାରକୁ ଭାଙ୍ଗି ଛାରଖାର କରିଦେଲା ।

ଗାଆଁର ଲୋକମାନେ ଏବେ
ମଜରଧୁଜ ରାୟଙ୍କ ପୁଅ ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ
ବାବୁଙ୍କୁ-ବିଚରା ମଜରା ପୁଅ
ଗୋବରା ଭାବରେ ଚିହ୍ନିଲେ । ।

ଗାଆଁ ମୁଣିଆ କହିଲେ-
ଗୋବରାଟା ମଣିଷ ହେଇ ପାରିଲା
ନାହିଁ । ଏଣେ ଗୋବରାର ପୁଅ ବି
ଅଶାନ୍ତ ଗ୍ରହ ଭଳି ବୁଲୁଛି । ଛି-ଛି,
କଣ ଥିଲା । ଆଜି ତାଙ୍କର ଅବସ୍ଥା
କଣ ହେଲା ? ଆଉ ଗୋଟାଏ ପୁଅ
ଅଛି, ଯିଏ ଚିକେ ବଡ଼ ହେଇଗଲେ,
ବାପା ଭାଇଙ୍କ ଭଳି କୁଳାଙ୍ଗାରଟାଏ
ହେଇ ବାହାରିବ । ଜାଣିବ, ରାୟ

ସାହେବ ନାଆଁଟା ଏ ଅଞ୍ଚଳରୁ
ଲୁଚିଗଲା ।

ଅଭାବ ଆଉ
ଅସୁବିଧା ବେଳେ କେହି ତାଙ୍କୁ
ସାହା ହେବାକୁ ଆଗେଇ
ଆସିଲେ ନାହିଁ । ତାଙ୍କର

ନିଶା-ପଶା ଆଉ ଶିକାରି ସାଙ୍ଗମାନେ କିଏ କୁଆଡ଼େ ଲୁଚିଲେ । ସେମାନେ ଥିଲେ
ସୁଖର ସାଥୀ ।

ବିପଦ ଯେତେବେଳେ ଆସେ, ସେ ତାର ସାଙ୍ଗସାଥୀମାନଙ୍କୁ ସାଥୀରେ ଧରି
ଆସେ । ଅଭାବ ଅସୁବିଧା ଆଉ ଅଶାନ୍ତି ଭିତରେ ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ବାବୁଙ୍କର ବଡ଼ ପୁଅ
ବନମାଳି ପାଠଶାଳା ଛାଡ଼ି ମନଇଚ୍ଛା
କୁଆଡ଼େ ବୁଲୁଥିଲା । ସେ ବି ବାପାଙ୍କ ଭଳି
ନିଶା ଆଉ ପଶାର ଗୋଟାଏ ଦଳ ଗଢ଼ି
ଅସାମାଜିକ ମଣିଷ ହେଇ ଯାଇଥାଏ ।
କେବେ କେମିତି ଘରକୁ ଆସିଲେ,
ସାନଭାଇକୁ ମାରେ । ମାଆଙ୍କୁ ଗାଳିଦିଏ ।

ଏହା ଭିତରେ ତାର ନାମ
ଦୀନବନ୍ଧୁ ଦୀନାରେ ଆଉ ବଡ଼ ଭାଇର
ନାମ ବନମାଳିରୁ ବନାକୁ ଖସି ଆସିଲା ।
ଆଗରୁ ବାପା ଗୋବରା ଆଉ ଜେଜେ
ବାପା ମକରାକୁ ଖସି ଆସିଥିଲେ ।

ଗାଆଁର ଲୋକମାନେ ତାଙ୍କ
ବିଷୟରେ ଯାହା କୁହା କୁହିଁ ହୁଅନ୍ତି,

୩୮

ସେକଥା ସାନ ପୁଅ ଦୀନା କାନରେ ବି ପଡ଼େ । ବିଚରା
ବଡ଼ ଭାଇଠାରୁ ତ ମାଡ଼ ଖାଏ । ବାପାଙ୍କଠାରୁ ବି ଗାଳି
ମାଡ଼ ଖାଏ । ଏଣେ ବେମାର ମାଆଙ୍କର ଦୁଃଖ ଦେଖି
ଦେଖି ସେ ଅଣ ନିଶ୍ୱାସୀ ହେଇପଡ଼େ । ସେ କଣ କରିବ,
କାହା ପାଖରେ ଦୁଃଖ କହିବ । କିଛି ଛିର ପାରେନାହିଁ ।
ଅସହାୟ ମନ ନେଇ ସେ ଗାଆଁ ଠାକୁରାଣୀଙ୍କ ପାଖରେ
ଯାଇ ମୁଣ୍ଡିଆ ମାରି କହେ- ମାଆ, ମୋତେ ସତ୍‌ବୁଦ୍ଧି
ଦିଅ । ଏତେ କଷ୍ଟକୁ ସହିବାକୁ ମନରେ ବଳଦିଅ । ବାପା-
ଭାଇଙ୍କୁ ମଣିଷ ଭଳି ବଞ୍ଚିବାକୁ ଦିଅ । ଆମ ପରିବାରକୁ
ରକ୍ଷା କର । ମୁଁ ତୋ ଆଗରେ ଶପଥ କରୁଛି- ମୋ
ଜୀବନରେ କେବେ ବି ନିଶା କି ପଶା ଛୁଇଁବି ନାହିଁ ।

ଯିଏ ଭଲ ମଣିଷ ହେବାକୁ ମନ ଛିର କରିଥାଏ, ତାକୁ କେହି ବି ଖରାପ କରି
ପାରେନାହିଁ । ସାନ ପୁଅ ଦୀନା କ୍ଷେତ୍ରରେ, ସତକୁ ସତ ସେଇୟା ହେଲା । ଅନେକ
କଷ୍ଟ ଦୁଃଖକୁ ସହି, ସମସ୍ତ ପ୍ରକାର ପ୍ରତିକୂଳ ପରିବେଶରେ ସେ ଭଲ ପାଠ ପଢ଼ି ଦିନେ
ଜଣେ ରଜ ପଦସ୍ଥ ଅଧିକାରୀ ହୋଇ ପାରିଲା । କଠିଣ ପରିଶ୍ରମ, ନିଷ୍ଠାର ଫଳ ତାକୁ
ମିଳିଲା । ଅଳ୍ପ କେଇଟା ଦିନ ଭିତରେ ଦୀନା ପୁଣି ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ବାବୁଙ୍କ ପୁଅ ଦୀନବନ୍ଧୁ

ବାବୁ ଭାବରେ ପରିଚିତ
ହେଇଗଲା । ଯେଉଁ ଘର
ନିଲାମ ହେଇ ଯାଇଥିଲା,
ତାକୁ ପୁଣି ଦୀନବନ୍ଧୁ କିଣି
ନିଜ ମାଆଙ୍କ ମୁହଁରେ ହସ
ଫୁଟେଇ ପାରିଲା ।

ଡକ୍ଟର କୃତ୍ତିବାସ ନାୟକଙ୍କ ପ୍ରକାଶିତ ପୁସ୍ତକ

୨୦୧୦ ସୁଦ୍ଧା ମୋଟ ସଂଖ୍ୟା-୯୪

ସମାଲୋଚନା ଏବଂ ସନ୍ଦର୍ଭ(୩) ୧) ଓଡ଼ିଆ ଶିଶୁଗଳ୍ପର ସ୍ୱରୂପ ଓ ବିକାଶ ୨) ପିଲାଙ୍କ ସାହିତ୍ୟର କଳା ଓ କୌଶଳ ୩) ଶ୍ରଦ୍ଧାକର ସାହିତ୍ୟ ପରିକ୍ରମା ଗଳ୍ପ ଓ ଲଳିତ ଗଳ୍ପ ସଂକଳନ(୩) ୧) ସଦାନନ୍ଦ ବାବୁଙ୍କ ସଂସାର ୨) ଶୁଣିମା ହେଉ ୩) ତିମା ଫକୀର ଉପନ୍ୟାସ(୨) ୧) ଶୁଭଲକ୍ଷ୍ମୀ (କାର୍ତ୍ତବୀର ପୁରୁଷୋତ୍ତମପ୍ରାସ) ୨) କୁଳବୋହୂ ଗୀତି କବିତା(୬) ୧) ଆକାଶବାଣୀ-(ବିବିଧ ଗୀତି କବିତା) ୨) ପ୍ରୀତି ଅସରାଏ-(ଆଧୁନିକ ଗୀତି କବିତା) ୩) ଭକ୍ତି ଶତକ- (ଭକ୍ତି ଗୀତି କବିତା) ୪) ଭକ୍ତିଗଲ୍ପ ଗୋଷ୍ଠିଆ-(ପଲ୍ଲୀଗୀତ) ୫) ଗୀତି ଶତକ- (ଶିଶୁ ଗୀତ, ଦେଶ ବନ୍ଦନ) ୬) ପ୍ରୀତି ଶତକ-(ଆଧୁନିକ ଗୀତି କବିତା) ବିଜ୍ଞାନ(୨) ୧) ସର୍ବଜ୍ଞ ମାନବ ୨) ପୃଥିବୀର ସୃଷ୍ଟି ରହସ୍ୟ ସୂଚନା ସାହିତ୍ୟ(୯) ୧) ଜ୍ଞାନ ସଂଗ୍ରହ ୨) ଭକ୍ତ କର୍ପଣ ୩) ଓଡ଼ିଶା ତୁ ତୋ ୪) ଆଜିର କୋରାପୁଟ ୫) କେନ୍ଦୁଝର ଦର୍ପଣ ୫) ରାଉରକେଲା ଦର୍ପଣ ୬) ରାଉରକେଲା ଦର୍ପଣ (ଇଂ) ୭) ତେଜାନାଳ ଦର୍ପଣ ୮) ଓଡ଼ିଶାର ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ ୯) ଓଡ଼ିଶାର ପଞ୍ଚ ମହାତ୍ମା ୧୦) ଓଡ଼ିଶାର ପଞ୍ଚସଖା ଐତିହାସିକ ଗୀତିଗାଥା ଏବଂ କାହାଣୀ(୧୪) ୧) ଓଡ଼ିଆ ଜାତିର ଲୁହୁଆ ବୀର ୨) ଯିଏ ଦେଲେ ରକ୍ତ ଆମରି ପାଇ ୩) ସ୍ୱାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମରେ ଭାରତୀୟ ନାରୀ ୪) ସହିଦ ଗୁଳମାଳା	୫) ଭାରତର ବୀର ସହିଦ ୬) ଭାରତର ନାରୀ ସହିଦ ୭) ଭକ୍ତର ବୀର ସହିଦ ନାଟକ, ଗୀତିନାଟ୍ୟ ଓ ଏକାଙ୍କିକା(୬) ୧) ପ୍ରଥମ ସହିଦ-ଗୀତିନାଟ୍ୟ ୨) ଆଶଶ୍ରୁକମଣି-(ଗୀତିନାଟ୍ୟ) ୩) ଆଶଶ୍ରୁକମଣି-(ଦେବୀର ନାଟକ) ୪) ବଣ ମୂଲକର ବିଚାର-(ଶିଶୁ ନାଟକ) ୫) ଆସ ନାଟକ କରିବା-(ଏକାଙ୍କିକା) ୬) ଓଡ଼ିଆ ମହା ସଙ୍ଗ- (ହାସ୍ୟରସାତ୍ମକ ନାଟକ) ସାଂସ୍କୃତିକ, ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଓ ସାମାଜିକ ଶିକ୍ଷା(୯) ୧) କୁନି ମିନି ରଚନା ୨) ଓଡ଼ିଶାର ଦେବଦେବୀ - ୧ ୩) ଓଡ଼ିଶାର ଦେବଦେବୀ - ୨ ୪) ଅଭିନବ ନୀତିଶିକ୍ଷା ୫) ଜୀବନ ଭାଗବତ, ୬) ଅମୃତ ବଚନ ୭) ଦିବ୍ୟବାଣୀ, ୮) ମହିମା ଧର୍ମ ଓ ଦର୍ଶନ, ୯) କୈଶୋର ରୂପକ ସାହିତ୍ୟ(୨) ୧) ଅନ୍ୟ ଏକ ନୀଳାଚଳ, ୨) ସକାଳ ହେବାର ବେଳ ପ୍ରୌଢ଼ ଶିକ୍ଷା(୧) ୧) ଗପଟିଏ ଗୀତଟିଏ ଜୀବନୀ(୧୩) ୧) ଭବିଷ୍ୟ ଗାନ୍ଧୀ, ୨) ଭକ୍ତ ଜେଶରୀ ମହତାବ ୩) ଭକ୍ତର ପଞ୍ଚସଖା, ୪) ପ୍ରଭାବତୀ ଦେବୀ ୫) ରାଜଗୁରୁ: ରାଧାକୃଷ୍ଣନ, ୬) ବିରସା ମୁଣ୍ଡା ୭) ବଳପୁରୁଷ ବାଳପେୟୀ, ୮) ବାବା ସାହେବ ଆମ୍ବେଦକର ୯) କଳିଙ୍ଗ ସମ୍ରାଟ-ବିକ୍ରମ ପଟ୍ଟନାୟକ ଶିଶୁ ସାହିତ୍ୟ: ଗଳ୍ପ, କବିତା ଓ ଉପନ୍ୟାସ(୧୬) ୧) ବଡ଼ିଆ ମଜା-କାହାଣୀ, ୨) ପଞ୍ଚାମୃତ-କାହାଣୀ ୩) ସବୁଠାରୁ ଉତ୍ତମ, ୪) ଅସଲି ଯାଦୁ-ଉପନ୍ୟାସ ୫) ବଣଭୋଜି-ଉପନ୍ୟାସ, ୬) କିଏରେ ତୁହି କିଏ-କବିତା ୭) ଫୁଲ ସବୁ ଫୁଟିଲେ-କବିତା ୮) ନିଜ ଅଧିକାର ଜାଣିଛି ଯିଏ-କବିତା ୯) ଚନ୍ଦନ ଚକ୍ର-ଉପନ୍ୟାସ, ୧୦) ବରଦାନ- କବିତା ୧୧) ତୁମପାଇଁ ନୂଆ ଗପ, ୧୨) ନିଜ ଅଧିକାର ଜାଣିଛି ମୁଁ ୧୩) ମଜାଗପ-(୩-୫ବର୍ଷ ପାଇଁ), ୧୪) ଆସ ଆମେ ଗପ ପଢ଼ିବା ୧୫) ଗୀତରେ ଗୀତରେ ସାଧାରଣ ଜ୍ଞାନ, ୧୬) ତୁମ ପାଇଁ ନୂଆ ଗୀତ

ଶିଶୁ ସାହିତ୍ୟିକ ଭାବେ ବେଶ୍ ଜଣାଶୁଣା ନାମ - ଡକ୍ଟର କୃତ୍ତିବାସ ନାୟକ ।
 ଜନ୍ମ ୦୨-୦୩-୧୯୫୫, ଗ୍ରାମ-ଏକତଳା, ରାଜକନିକା, କେନ୍ଦ୍ରାପଡ଼ା ।
 ୨୦୧୦ ସୁଦ୍ଧା ତାଙ୍କର ୯୪ ଖଣ୍ଡ ପୁସ୍ତକ ପ୍ରକାଶ ପାଇଛି । ସେଥିମଧ୍ୟରୁ
 ‘ବଣଭୋଜି’ ଓ ‘ଫୁଲ ସବୁ ଫୁଟିଲେ’ ପୁସ୍ତକ ଦୁଇଟି ଜାତୀୟ ଶିଶୁ ସାହିତ୍ୟ
 ପୁରସ୍କାର ଲାଭ କରିଛି ଏବଂ ଶୁଭଲକ୍ଷ୍ମୀ ଉପନ୍ୟାସ ଭାରତର ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ
 ଦ୍ଵାରା ପୁରସ୍କୃତ ହୋଇଛି । ତାଙ୍କର ଚାରଖଣ୍ଡ ଗୀତି କବିତା ପୁସ୍ତକ ବେଶ୍
 ଲୋକପ୍ରିୟତା ହାସଲ କରିଛି । ସମ୍ପ୍ରତି ଡକ୍ଟର ନାୟକ ଆକାଶବାଣୀ କଟକ
 କେନ୍ଦ୍ରର ଜଣେ ରଚିତ୍ର ଅଧିକାରୀ ଭାବେ ଅବସ୍ଥାପିତ ।

ISBN 818796837-0

9 788187 968375 36